

ဆဋ္ဌသင်္ဂါတျာရဋ္ဌာ

ပရိတ္တပါဠိ

နှင့်

ကြည်ကြည်လင်လင်

သေပြီးနောက်

သုဂတိရောက်လိုသော်

ဦးသောင်းလွင်-ဘိအော

ဓမ္မာစရိယ ဝဋ်သကာ တင်ပြသည်။

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်
သာသနာရေးဦးစီးဌာန ပုံနှိပ်တိုက်တွင် ရိုက်နှိပ်သည်။

သာသနာ ၂၅၂၉

ကောဇာ ၁၃၄၇

၁၉၈၅

Handwritten signature and scribbles on the right side of the page.

ဆဋ္ဌသင်္ဂါယနာ
ပရိတ္တပါဠိ

ရန်ကုန်မြို့ ကမ္ဘာအေး စေတီတော်အနီး
ဇေယျဒီပကျောင်းဆောင်၌ သီတင်းသုံးတော်မူကြသော
မဟာထေရ်မြတ်တို့ ညစဉ်ရွတ်ဖတ်တော်မူကြသည့်

ဆဋ္ဌသံဂါယနာမူ

ပရိတ်ကြီးပါဠိတော်

နှင့်

မေတ္တာဘာဝနာပွားနည်း

သာသနာရေးဦးစီးဌာနပုံနှိပ်တိုက်

သာသနာတော်နှစ် ၂၅၂၇

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၄၆

ဆဋ္ဌသံဂါယနာမူ
ပရိတ်ကြီးနိဒါန်း

ပရိတ်ကြီး-ဟူ၍ နိုင်ငံတော် အနှံ့အပြား သင်ကြား၍ ထင်ရှားလာခဲ့သော ပါဠိတော် စာပေကား- ရှေးပညာရှိ ကဝိသူမွန် သာသနာပြု မဟာထေရ်ကြီးများ၏ အမြော် အမြင်ဖြင့် တချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် စီစဉ်ထားခဲ့သော သင်္ခန်းစာ ဖြစ်ပေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပညာသင်ကြားစကလေးသူငယ် များအား မြန်မာစာရိုးရိုးသာမက ပါဠိအသွားအလာပုဒ်ဆင့် ပါဠိဆင့်ခေါ်သော စာလုံးဆင့်များကို ဖတ်တတ်စေခြင်း အကျိုး၊ ပရိတ်ကြီး-ဟု ခေါ်သောသုတ်များကို ရွတ်ဖတ်ရ သဖြင့် ငယ်ရွယ်စဉ်မှစ၍ တသက်ပတ်လုံး ဘေးဥပဒ်အန္တရာယ် ကင်းရှင်းစေခြင်းအကျိုး ဟူသော အကျိုးနှစ်ပါးကို ပြီးစီး စေနိုင်သောကြောင့် တချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် သင်္ခန်းစာဟု ဆိုရပေသည်။

ယခုအခါ ပရိတ်ကြီး မင်္ဂလသုတ်-စသော ရှေးသင်္ခန်းစာ စာပေတို့မှာ စာသင်ကျောင်းများမှ ဝေးမှန်းမသိ ဝေးကွာ သွားကြသောကြောင့် ပညာသင်ကျောင်းသားတို့မှာ ပါဠိနှင့် မျက်နှာစိမ်းရုံမျှမက မိမိတို့ အန္တရာယ်ကင်းရှင်းရေးအတွက် လက်နက်ကောင်းကြီးတခုကို လက်လွှတ်ထားရသကဲ့သို့ ဖြစ် နေကြလေသည်။

ရန်ကုန်မြို့ ကမ္ဘာအေး သာသနာရေးဦးစီးဌာန
ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေမှု ဌာန ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးမြင့်မောင်
မှတ်ပုံတင်အမှတ် (၀၂၄၀၅/၀၂၂၇) က ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။

ထို့ပြင် ကျောင်းသားသူငယ် လူမမယ်ဘဝမှစပြီး သင်ကြားခဲ့ကြရသဖြင့် ပရိတ်ကြီးစာပေကို စာငယ်ပေငယ် ဟူ၍ အများကပင် ထင်မြင်နေကြလေသည်။ အမှန်မှာ ပိဋကတ်ပါရဂူ ဖြစ်တော်မူကြသော ရှေးမဟာထေရ်ကြီးတို့က ဘုရားဟောပါဠိတော်ကြီးများဖြစ်သည့် ခုဒ္ဒကပါဌ၊ သုတ္တန်ပါဠိ၊ အင်္ဂုတ္တိုရ်၊ သံယုတ်၊ ဝိနည်းစူဠဝဂ်၊ သုတ်ပါထိက၊ ဇာတကပါဠိတော်များမှ သင့်ရာ ရွေးနုတ် အဆီကိုထုတ်ပြီးလျှင် ပရိတ်ကြီး-ဟု အမည်တပ်ကာ သင်္ခါဏ်းစာတရပ်အနေဖြင့် ပြုလုပ်ထားတော်မူခဲ့ကြသော ပိဋကတ်တော်လာ စာကြီးပေကြီးတို့ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဗုဒ္ဓမန္တန်မည်သော ဤပရိတ်ကြီး ပါဠိတော်သည် သက်တော်ထင်ရှား ဘုရားရှင်လက်ထက်မှစ၍ ယခုအချိန်အထိ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ရှင်လူအားလုံးတို့၏ အမြဲမပြတ် ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ် ကိုးကွယ်ကျင့်ကြံရသော တရားအဆီအနှစ် ဓမ္မကုန်တော်ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ဤပရိတ်တရားတော်၏ တန်းခိုး ရှိန်စော် အာနုဘော်ကြောင့် မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် မကောင်းသော တစ္ဆေ-ပြိတ္တာ၊ မြေဘုတ်-ဘိလူးဘေး-စသော ဘေးအပြာဖြာတို့မှတိုင်း ရောဂါအမျိုးမျိုးနှင့်တကွ ကြောက်မက်စဖွယ် အန္တရာယ်အသွယ်သွယ်တို့မှတိုင်း အံ့ဩဖွယ်ရာ ကင်းလွတ်ကြသူတို့မှာ ရေတွက်၍ပင် မကုန်နိုင်အောင် များပြားလှပေသည်။ နောင်တမလွန်အတွက်လည်း နိဗ္ဗာန်တိုင်အောင် သော အကျိုးကို ရရှိစေနိုင်ပေသည်။

ဤကဲ့သို့ တန်းခိုးရှိန်စော် အာနုဘော်နှင့်ပြည့်စုံသော ပရိတ်ကြီးပါဠိတော်သည် ခေတ်အမျိုးမျိုး စာပြင်ဆရာ

အမျိုးမျိုး ပုံနှိပ်စက်အမျိုးမျိုးတို့၏ ပစ္စည်းကိရိယာချို့တဲ့မှု မကျမ်းကျင့်မှု ထုတ်ဝေသူတို့၏ စီးပွားရေးဘက် သက်သက်ကိုသာ ငဲ့ကွက်မှု-စသော အကြောင်းတို့ကြောင့် မူအမျိုးမျိုး ကွဲပြား၍ အထားအသို အပြတ်အတောက်တို့သည်လည်း ယင်းဖောက် စည်းလွတ်လျက် ညီညွတ်သန့်ရှင်းမှု တေးကွာ၍ နေပေသည်။

သို့အတွက် ဆဋ္ဌသံဂါယနာတင် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော ပါဠိတော်မူမှန်တို့ဖြင့် တိုက်ဆိုင်၍ သင်္ဂီတိကာရက ပဋိဝိသောဓက ဝန်ဆောင်ဆရာတော်ကြီးများ၏ ဆန္ဒနှင့်အညီ အပြတ်အတောက်အနေအထားကို ဂါထာ စုဏ္ဏိယ ဝါကျ အလိုက် ကိုက်ညီအောင်ပြုပြင်လျက် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ရှင်လူအားလုံးတို့၏ စိတ်နှလုံးကို ရှင်ပြုံးစေရန် ဤဆဋ္ဌသံဂါယနာမူ ပရိတ်ကြီး စာအုပ်ငယ်ကို ရိုက်နှိပ်ဖြန့်ချိလိုက်ပေသည်။

ဤကဲ့သို့ ဖြန့်ချိရာတွင်—

- မေတ္တာစိတ္တပုရေက္ခာရော၊
- ဗျဉ္ဇနတ္ထဝိသောဓကော။
- ပရိတ္တပါဠိ ပါဂုညော၊
- ပရိတ္တံ တျဂီကော ဘဏေ။

ဟူသော ဂါထာနှင့်အညီ (၁) မေတ္တာစိတ် ရွှေသွားပြုရခြင်း (၂) အက္ခရာ ပုဒ်-ဗျည်း-အနက်တို့ကို စင်ကြယ်စွာ သုတ်သင်ထားရှိခြင်း (၃) ပရိတ္တပါဠိကို နှုတ်ရ လေ့လာထားခြင်း ဟူသော အင်္ဂါ ၃-ချက်နှင့် ပြည့်စုံမှု ပရိတ်တန်းခိုး အစွမ်းထက်နိုင်ပေရာ ၂-နံပါတ် “ဗျဉ္ဇနတ္ထဝိသောဓန”အင်္ဂါ

[၈]

ပရိတ်ကြီးနိဒါန်း

နှင့် အလွန်အကြီး အထူးပြည့်စုံသော ဤ ဆဋ္ဌသံဂါယနာမူ
ပရိတ်ကြီး စာအုပ်ကို အစဉ်အမြဲ လက်စွဲပြု၍ ရွတ်ဖတ်
သရဇ္ဈာယ်ခြင်းအားဖြင့် ဘေးအတန်တန် ရန်အသွယ်သွယ်
အန္တရာယ် ဟူသမျှတို့မှ ကင်းပဝေးကွာ၍ မိမိတို့ လိုရာခရီး
ပြီးစီးပေါက်ရောက်ကြပါစေသတည်း။

ပဋိဝိသောဓကဆရာတော်များ

ဇေယျဒီပကျောင်းဆောင်၊ ကမ္ဘာအေး။

(မှတ်ချက်) မူရင်း ဆဋ္ဌသံဂါယနာ ပါဠိတော်နှင့်တကွ ထိုထိုပါဌန္တရ
စသည်တို့ကို ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်တို့ အလွယ်တကူ ကြည့်ရှုနိုင်
ရန် အောက်ခြေ၌ ကျမ်းညွှန်းပြသထားပါသည်။

မကိုဋ်ထွတ်ဦး အောင်ဆုထူး ဘုရားရှိခိုးတော်ကြီး

ဇယစက္ကော ဇယန္တော ယော၊
ဇယိတဗ္ဗေ ဇယာသနေ။
ဇယာပေသိ ဇယေသိနံ၊
ဇယံ ဒေတု ဇယုတ္တဇော။

ယော ဇယစက္ကော=ပါရမီတော်ဆယ်ချက် အောင်လက်နက်
ပိုင်ရှင် အကြင် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး
သည်။

ဇယာသနေ=အောင်သိဒ္ဓိ ဆင်မြန်းသည့် ပလ္လင်နန်းမှန်ကင်း
အောင်ဗောဓိ ပင်ရင်း၌။

ဇယိတဗ္ဗေ=အောင်အပ်သည့်တရား မာရ်ငါးပါး အပေါင်း
တို့ကို။

ဇယန္တော=အကြွင်းမဲ့ ချေမှုန်းလျက် ဖျက်ဖြုန်းကာ ပယ်
ရှင်း၍ အောင်ခြင်းကြီး အောင်တော်မူခဲ့လေပြီ။

ဇယေသိနံ=မြတ်နိဗ္ဗာန် အောင်ခန်းနှင့် အောင်ဘိသိက်ပန်း
မဂ်ဖိုလ်ကို များထိုထို ဝဋ်အတွင်းမှ လွတ်ကင်း
အောင် အာသာကြီးဖြင့် ရှာမှီးကာ နေကြကုန်
သူတို့အား။

ဇယာပေသိ=ကိုယ်တော်မြတ်နှင့်အတူ အောင်ပန်းကို ဆွတ်
ချူ၍ ထွတ်အင်္ဂုအမြိုက်ဓာတ်သို့ ဆိုက်ကပ်တော်
မူစေ၍ အောင်စေတော်မူလေပြီ။

မကိုဋ်ထွတ်ဦး အောင်ဆုထူး ဘုရားရှိခိုးတော်ကြီး

ဇယုတ္တရာ = အောင်သူတကာတို့၏ မှန်ကင်း၊ အောင်ခြင်း တကာတို့၏ဥသျှောင် ထွတ်ခေါင် မြတ်သရဗ္ဗ သယမ္ဗူ မကိုဋ်ထီး၊ အောင်ပွဲဝင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်ပေထသော။

သော ဇယစက္ကော = အလုံးစုံ အောင်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံတော်မူ သော ထိုဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည်။

မေ = မြတ်နိဗ္ဗူ အောင်ပန်းကို ဆွတ်ချူရန် လက်လှမ်း၍ ကြိုးပမ်းကာ အာသာကြီးဖြင့် ရှာမှီးသူ အကျွန်ုပ် အား။

ဇယံ = အောင်ခြင်းကို၊ (ဝါ) အောင်ပန်းဝေမြိုင် အောင်စူး တွေ ကြိုင်လှိုင်သည့် အောင်သိဒ္ဓိ ပန်းခိုင်ကြီးကို။

ဒေတု = ပေးသနားတော်မူပါ အရှင်ဘုရား။

ပရိတ်ကြီးပါဠိတော်

မာတိကာ

ဦးရေ	သုတ်အမည်	စာမျက်နှာအမှတ်
၁။	ပရိတ်ကြီးနိဒါန်း	က
၂။	၁-မင်္ဂလာသုတ္တ	၃
၃။	၂-ရတနသုတ္တ	၅
၄။	၃-မေတ္တသုတ္တ	၁၀
၅။	၄-ခန္ဓသုတ္တ	၁၃
၆။	၅-မောရသုတ္တ	၁၄
၇။	၆-ဝဋ္ဋသုတ္တ	၁၆
၈။	၇-ဓဇဂ္ဂသုတ္တ	၁၇
၉။	၈-အာဠာနာဠိယသုတ္တ	၂၂
၁၀။	၉-အင်္ဂုလိမာလသုတ္တ	၂၆
၁၁။	၁၀-ဗောဇ္ဈင်္ဂသုတ္တ	၂၇
၁၂။	၁၁-ပုဗ္ဗဏှသုတ္တ	၂၉
၁၃။	မေတ္တာဘာဝနာ	၃၃

မာတိကာ ပြီး၏။

ဆဋ္ဌသင်္ဂါယနာမူ-ပရိတ်ကြီးပါဠိတော်

ပရိတ္တပါဠိ

ဆဋ္ဌသင်္ဂါယနာမူ-ပရိတ်ကြီးပါဠိတော်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

၁။ သမန္တာ စက္ကဝါဠေသု၊ အတြဂစ္ဆန္တိ ဒေဝတာ။
သဒ္ဓမ္ပံ မုနိရာဇဿ၊ သုဏန္တိ သဂ္ဂမောက္ခဒံ။

၂။ ဓမ္မဿဝနကာလော အယံ ဘဒန္တာ။

၃။ *နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာ-
သမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၄။ ယေ သန္တာ သန္တစိတ္တာ၊ တိသရဏသရဏာ၊ ဧတ္ထ
လောကန္တရေဝါ။ ။ ဘုမ္မာ ဘုမ္မာ စ ဒေဝါ၊ ဂုဏ-
ဂဏ ဂဟဏ၊ ဗျာဝဠာ သဗ္ဗကာလံ။

ဧတေ အာယန္တိ ဒေဝါ၊ ဝရ ကနကမယေ၊ မေရု-
ရာဇေ ဝသန္တော။ ။ သန္တော သန္တောသ ဟေတုံ၊
မုနိဝရဝစနံ၊ သောတုမဂ္ဂံ သမဂ္ဂါ။

* (တိက္ခတ္ထံ) စိစာန်ကာယေ ဒုတိယဘာဂေ ၂၃၀-ပိဋ္ဌေ
မဇ္ဈိမနိကာယေ မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိယံ ၃၁၄၊ ၃၄၁-ပိဋ္ဌေသု
သံယုတ္တနိကာယေ ပဌမဘာဂေ ၁၆၂-ပိဋ္ဌေ၊ အင်္ဂုတ္တရနိကာယေ
ပဌမဘာဂေ ၆၈-ပိဋ္ဌေ၊ ဒုတိယဘာဂေ ၂၀၈-ပိဋ္ဌာဒိသု စ။

၅။ သဗ္ဗေသု စက္ကဝါဠေသု၊ ယက္ခာ ဒေဝါ စ ပြဟန္တော။
ယံ အမေဟိံ ကတံ ပုညံ၊ သဗ္ဗသမ္ပတ္တိသာဓကံ။

၆။ သဗ္ဗေ တံ အနုမောဒိတော၊ သမဂ္ဂါ သာသနေ ရတာ။
ပမာဒရဟိတာ ဟောန္တု၊ အာရက္ခာသု ဝိသေ-
သတော။

၇။ သာသနဿ စ လောကဿ၊ ဝုဇ္ဈိ ဘဝတု သဗ္ဗဒါ။
သာသနမ္ပိ စ လောကဉ္စ၊ ဒေဝါ ရက္ခန္တု သဗ္ဗဒါ။

၈။ သဒ္ဓိံ ဟောန္တု သုခိ သဗ္ဗေ၊ ပရိဝါရေဟိံ အတ္တနေော။
အနိဿာ သုမနာ ဟောန္တု၊ သဟ သဗ္ဗေဟိံ ဉာတိဘိ။

၉။ ရုဇတော ဝါ စောရတော ဝါ
မနုဿတော ဝါ အမနုဿတော ဝါ
အဂ္ဂိတော ဝါ ဥဒကတော ဝါ
ပိသာစတော ဝါ ခါဏုကတော ဝါ
ကဏုကတော ဝါ နက္ခတ္တတော ဝါ
ဇနပဒရောဂတော ဝါ အသဒ္ဓမ္မတော ဝါ
အသန္နိဋ္ဌိတော ဝါ အသပ္ပရိသတော ဝါ
စက္က ဟတ္ထိံ အဿ မိဂ ဂေါဏ ကုက္ကုရ အဟိံ ဝိဇ္ဇိက-
မဏိသပ္ပ ဒိပိံ အစ္စ တရစ္စ သူကရ မဟိံ သ ယက္ခ-
ရက္ခသာဒိဟိံ

နာနာဘယတော ဝါ နာနာရောဂတော ဝါ
နာနာဥပဒ္ဓဝတော ဝါ အာရက္ခံ ဂက္ခန္တု။

၁၀။ ယံ မင်္ဂလံ ဒွါဒသ ဟိ၊ စိန္တယိံ သု သဒေဝကာ။
သောတ္တာနံ နာဓိဂစ္ဆန္တိ၊ အဋ္ဌတ္တိံ သဉ္စ မင်္ဂလံ။

၁၁။ ဒေသိတံ ဒေဝဒေဝေန၊ သဗ္ဗပါပဝိနာသနံ။
သဗ္ဗလောကဟိတတ္ထာယ၊ မင်္ဂလံ တံ ဘဏာမ ဟေ။

၁၂။ *ဝေ မေ သုတံ—

ကေံ သမယံ ဘဂဝါ သာဝတ္ထိယံ ဝိဟရတိ
ဇေတဝနေ အနာထပိဏ္ဍိကဿ အာရာမေ။
အထ ခေါ အညတရာ ဒေဝတာ
အဘိက္ကန္တာယ ရတ္ထိယာ အဘိက္ကန္တဝဏ္ဏာ
ကေဝလကပ္ပံ ဇေတဝနံ သြဘာသေတွာ
ယေန ဘဂဝါ တေနုပသင်္ဂမိ။ ဥပသင်္ဂမိတွာ
ဘဂဝန္တံ အဘိဝါဒေတွာ ကေမန္တံ အဋ္ဌာသိ။
ကေမန္တံ ဌိတာ ခေါ သာ ဒေဝတာ
ဘဂဝန္တံ ဂါထာယ အဇ္ဈဘာသိ။

၁၃။ *ဗဟူ ဒေဝါ မနုဿာ စ၊ မင်္ဂလာနိ အစိန္တယံ။
အာကခံမာနာ သောတ္တာနံ၊ ပြုဟိ မင်္ဂလမုတ္တမံ။

၁၄။ *အသေဝနာ စ ဗာလာနံ၊ ပဏ္ဍိတာနဉ္စ သေဝနာ။
ပူဇာ စ ပူဇနေယျာနံ၊ တေံ မင်္ဂလမုတ္တမံ။

*ဒုဒ္ဒကပါဠိပါဠိယံ ၃-ပိဋေ၊ သုတ္တနိပါတပါဠိယံ ၃၁၈-၉-ပိဋေသု စ။

၁၅။*ပတိရူပဒေသဝါသော စ၊ ပုဗ္ဗေ စ ကတပုညတာ။
အတ္တသမ္မာပဏိဓိ စ၊ တေ မင်္ဂလမုတ္တမံ။

၁၆။*ဗာဟုသစ္စဉ္စ သိပ္ပဉ္စ၊ ဝိနယော စ သုသိက္ခိတော။
သုဘာသိတာ စ ယာ ဝါစာ၊ တေ မင်္ဂလမုတ္တမံ။

၁၇။*မာတာပိတု ဥပဋ္ဌာနံ၊ ပုတ္တဒါရဿ သင်္ဂဟော။
အနာကုလာ စ ကမ္မန္တာ၊ တေ မင်္ဂလမုတ္တမံ။

၁၈။*ဒါနဉ္စ ဓမ္မစရိယာ စ၊ ဉာတကာနဉ္စ သင်္ဂဟော။
အနဝဇ္ဇာနိ ကမ္မာနိ၊ တေ မင်္ဂလမုတ္တမံ။

၁၉။*အာရတီ ဝိရတီ ပါပါ၊ မဇ္ဇပါနာ စ သံယမော။
အပ္ပမာဒေါ စ ဓမ္မေသု၊ တေ မင်္ဂလမုတ္တမံ။

၂၀။*ဂါရဝေါ စ နိဝါတော စ၊ သန္တုဋ္ဌိ စ ကုတညတာ။
ကာလေန ဓမ္မဿဝနံ၊ တေ မင်္ဂလမုတ္တမံ။

၂၁။*ခန္တိ စ သောဝစဿတာ၊ သမဏာနဉ္စ ဒဿနံ။
ကာလေန ဓမ္မသာကစ္ဆာ၊ တေ မင်္ဂလမုတ္တမံ။

၂၂။*တပေါ စ ဗြဟ္မစရိယဉ္စ၊ အရိယသစ္စာန ဒဿနံ။
နိဗ္ဗာနသစ္စိကိရိယာ စ၊ တေ မင်္ဂလမုတ္တမံ။

၂၃။*ဗုဒ္ဓဿ လောကဓမ္မေဟိ၊ စိတ္တံ ယဿ န ကမ္ပတိ။
အသောကံ ဝိရဇံ ခေမံ၊ တေ မင်္ဂလမုတ္တမံ။

*ခုဒ္ဒကပါဌပါဠိယံ ၄-ပိဋေ၊ သုတ္တနိပါတပါဠိယံ ၃၁၉-ပိဋေ စ။

၂၄။*တောဒိသာနိ ကတုာန၊ သဗ္ဗတ္ထ မပရာဇိတာ။
သဗ္ဗတ္ထ သောတ္ထိံ ဂစ္ဆန္တိ၊ တံ တေသံ မင်္ဂလမုတ္တမံ။
မင်္ဂလသုတ္တံ နိဋ္ဌိတံ။

၂-ရတနသုတ္တ

၂၅။ ပဏိဓာနတော ပဋ္ဌာယ တထာဂတဿ ဒသပါရ-
မိယော၊ ဒသ ဥပပါရမိယော၊ ဒသ ပရမတ္ထ-
ပါရမိယောတိ
သမတ္ထိံသ ပါရမိယော၊ ပဉ္စ မဟာပရိစ္စာဂေ၊
လောကတ္ထစရိယံ ဉာတတ္ထစရိယံ ဗုဒ္ဓတ္ထစရိယန္တိ
တိဿော စရိယာယော ပစ္ဆိမဘဝေ ဂဗ္ဘဝေါက္ကန္တိ
ဇာတိံ အဘိနိက္ခမနံ ပဓာနစရိယံ ဗောဓိပလ္လင်္ဂေ
မာရဝိဇယံ သဗ္ဗညုတညာဏပုဂ္ဂိုဓေဓံ
ဓမ္မစက္ကပ္ပဝတ္တနံ နဝ လောကုတ္တရဓမ္မေတိ
သဗ္ဗေပိမေ ဗုဒ္ဓဂုဏေ အာဝဇ္ဇေတွာ
ဝေသာလိယာ တီသု ပါကာရန္တရေသု
တိယာမရတ္ထိံ ပရိတ္တံ ကရောန္တော
အာယသ္မာ အာနန္ဒတ္ထေရော ဝိယ
ကာရုညစိတ္တံ ဥပဋ္ဌပေတွာ—

*ခုဒ္ဒကပါဌပါဠိယံ ၄-ပိဋေ၊ သုတ္တနိပါတပါဠိယံ ၃၁၉-ပိဋေ စ။

၂၆။ ကောဠိသတသဟဿေသု၊ စက္ကဝါဠေသု ဒေဝတာ။
ယဿာဏံ ပဋိဂ္ဂဏန္တိ၊ ယဉ္ဇဝေသာလိယာ ပုရေ။

၂၇။ ရောဂါမနုဿဒုဗ္ဗိက္ခ-သမ္ဘူတံ တိဝိဓံ ဘယံ။
ခိပ္ပ မန္တရဓာပေသိ၊ ပရိတ္တံ တံ ဘဏာမ ဟေ။

၂၈။ *ယာနီဓ ဘူတာနိ သမာဂတာနိ၊
ဘုမ္မာနိ ဝါ ယာနိ ဝ အန္တလိက္ခေ။
သဗ္ဗေဝ ဘူတာ သုမနာ ဘဝန္တိ၊
အထောပိ သက္ကစ္စ သုဏန္တိ ဘာသိတံ။

၂၉။ *တသ္မာ ဟိ ဘူတာ နိသာမေထ သဗ္ဗေ၊
မေတ္တံ ကရောထ မာနုသိယာ ပဇာယ။
ဒိဝါ စ ရတ္တော စ ဟရန္တိ ယေ ဗလိံ၊
တသ္မာ ဟိ နေ ရက္ခထ အပ္ပမတ္တာ။

၃၀။ *ယံကိဉ္စိ ဝိတ္တံ ဣဓ ဝါ ဟုရံ ဝါ၊
သဂ္ဂေသု ဝါ ယံ ရတနံ ပဏီတံ။
န နော သမံ အတ္ထိ တထာဂတေန၊
ဣဒမ္ပိ ဗုဒ္ဓေ ရတနံ ပဏီတံ၊
ဧတေန သစ္စေန သုဝတ္ထိ ဟောတု။

၃၁။ *ခယံ ဝိရာဂံ အမတံ ပဏီတံ၊
ယဒဇ္ဈဂါ သကျမုနီ သမာဟိတော။

*ဗုဒ္ဓကပါဌပါဠိယံ ၄-၅-ပိဋေသု၊ သုတ္တနိပါတပါဠိယံ ၃၁၂-ပိဋေသု စ။

န တေန ဓမ္မေန သမတ္ထိ ကိဉ္စိ၊
ဣဒမ္ပိ ဓမ္မေ ရတနံ ပဏီတံ၊
ဧတေန သစ္စေန သုဝတ္ထိ ဟောတု။

၃၂။ *ယံ ဗုဒ္ဓသေဋ္ဌော ပရိဝဏ္ဏယီ သုစိ၊
သမာဓိ မာနန္တရိကည မာဟု။
သမာဓိနာ တေန သမော န ဝိဇ္ဇတိ၊
ဣဒမ္ပိ ဓမ္မေ ရတနံ ပဏီတံ၊
ဧတေန သစ္စေန သုဝတ္ထိ ဟောတု။

၃၃။ *ယေ ပုဂ္ဂလာ အဋ္ဌ သတံ ပသတ္တာ၊
စတ္တာရိ တောနိ ယုဂါနိ ဟောန္တိ။
တေ ဒက္ခိဏေယျာ သုဂတဿ သာဝကာ၊
ဧတေသု ဒိန္နာနိ မဟပ္ပလာနိ။
ဣဒမ္ပိ သံဃေ ရတနံ ပဏီတံ၊
ဧတေန သစ္စေန သုဝတ္ထိ ဟောတု။

၃၄။ *ယေ သုပ္ပယုတ္တာ မနသာ ဒဋ္ဌေန၊
နိက္ကာမိနော ဂေါတမသာသနမ္ပိ၊
တေ ပတ္တိပတ္တာ အမတံ ဝိဂယ၊
လဒ္ဓါ မုဓာ နိဗ္ဗုတိ ဘူဉ္ဇမာနာ။
ဣဒမ္ပိ သံဃေ ရတနံ ပဏီတံ၊
ဧတေန သစ္စေန သုဝတ္ထိ ဟောတု။

* ဗုဒ္ဓကပါဌပါဠိယံ ၅-ပိဋေသု၊ သုတ္တနိပါတပါဠိယံ ၃၁၂-ပိဋေသု စ။
ပရိတ္တ ၃-

၃၅။* ယထိန္ဒြေခိလော ပထဝိဿိတော သိယာ၊
 စတုတ္ထိ ဝါတေဟိ အသမ္ပကမ္ပိယော။
 တထူပမံ သပ္ပုရိသံ ဝဒါမိ၊
 ယော အရိယသစ္စာနိ အဝေစ္စ ပဿတိ။
 ဣဒမ္ပိ သံဗေ ရတနံ ပဏိတံ၊
 ဧတေန သစ္စေန သုဝတ္ထိ ဟောတု။

၃၆။* ယေ အရိယသစ္စာနိ ဝိဘာဝယန္တိ၊
 ဂမ္ဘိရပညေန သုဒေသိတာနိ။
 ကိဉ္ဇာပိ တေ ဟောန္တိ ဘုသံ ပမတ္တာ၊
 န တေ ဘဝံ အဋ္ဌမ မာဒိယန္တိ။
 ဣဒမ္ပိ သံဗေ ရတနံ ပဏိတံ၊
 ဧတေန သစ္စေန သုဝတ္ထိ ဟောတု။

၃၇။* သဟာဝဿ ဒဿနသမ္ပဒါယ၊
 တယဿု ဓမ္မာ ဇဟိတာ ဘဝန္တိ။
 သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဝိစိကိစ္ဆိတဉ္ဇ၊
 သီလဗ္ဗတံ ဝါပိ ယဒတ္ထိ ကိဉ္ဇိ။

၃၈။* စတူဟပါယေဟိ စ ဝိပုမုက္ခော၊
 ဆစ္စာဘိဋ္ဌာနာနိ အဘဗ္ဗ ကာတု။
 ဣဒမ္ပိ သံဗေ ရတနံ ပဏိတံ၊
 ဧတေန သစ္စေန သုဝတ္ထိ ဟောတု။

* ခုဒ္ဒကပါဌပါဠိယံ ၆-ပိဋကေ၊ သုတ္တနိပါတပါဠိယံ ၃၁၃-၄-ပိဋကေ ၈။

၃၉။* ကိဉ္ဇာပိ သော ကမ္မ ကရေတိ ပါပကံ၊
 ကာယေန ဝါစာ ဥဒ စေတသာ ဝါ။
 အဘဗ္ဗ သော တဿ ပဋိစ္စဒါယ၊
 အဘဗ္ဗတာ ဒိဋ္ဌပဒဿ ဝုတ္တာ။
 ဣဒမ္ပိ သံဗေ ရတနံ ပဏိတံ၊
 ဧတေန သစ္စေန သုဝတ္ထိ ဟောတု။

၄၀။* ဝနပ္ပဂုဗ္ဗေ ယထ ဖုဿိတဂ္ဂေ၊
 ဂိမ္မာန မာသေ ပဌမသ္မိံ ဂိမ္မေ။
 တထူပမံ ဓမ္မဝရံ အဒေသယိ၊
 နိဗ္ဗာနဂါမိံ ပရမံ ဟိတာယ။
 ဣဒမ္ပိ ဗုဒ္ဓေ ရတနံ ပဏိတံ၊
 ဧတေန သစ္စေန သုဝတ္ထိ ဟောတု။

၄၁။* ဝရော ဝရညူ ဝရဒေါ ဝရဟရော၊
 အနုတ္တရော ဓမ္မဝရံ အဒေသယိ။
 ဣဒမ္ပိ ဗုဒ္ဓေ ရတနံ ပဏိတံ၊
 ဧတေန သစ္စေန သုဝတ္ထိ ဟောတု။

၄၂။* ခိဏံ ပုရာဏံ နဝ နတ္ထိ သမ္ဘဝံ၊
 ဝိရတ္တစိတ္တာယတိကေ ဘဝသ္မိံ။
 တေ ခိဏဗီဇာ အဝိရူဠိဆန္ဒာ၊
 နိဗ္ဗန္တိ ခိရာ ယထာယံ ပဒိပေါ။

* ခုဒ္ဒကပါဌပါဠိယံ ၆-၇-ပိဋကေ၊ သုတ္တနိပါတပါဠိယံ ၃၁၄-ပိဋကေ ၈။

၅၂။*ဒိဋ္ဌာ ဝါ ယေ ဝ အဒိဋ္ဌာ၊
ယေ ဝ ဒုရေ ဝသန္တိ အဝိဒုရေ။
ဘူတာ ဝ သမ္ဘဝေသိ ဝ၊
သဗ္ဗသတ္တာ ဘဝန္တိ သုခိတတ္တာ။

၅၃။*န ပရော ပရံ နိကုဗ္ဗေထ၊
နာတိမညေထ ကတ္တမိ န ကဉ္စိ။
ဗျာရောသနာ ပဋိသသည၊
နာညမညဿ ဒုက္ခမိစ္ဆေယျ။

၅၄။*မာတာ ယထာ နိယံ ပုတ္တ-
မာယုသာ ကေပုတ္တမနုရက္ခေ။
ဝေမ္ဘိ သဗ္ဗဘူတေသု၊
မာနသံ ဘာဝယေ အပရိမာဏံ။

၅၅။*မေတ္တဉ္စ သဗ္ဗလောကသ္မိ၊
မာနသံ ဘာဝယေ အပရိမာဏံ။
ဥဒ္ဓံ အဓော စ တိရိယဉ္စ၊
အသမ္မာဓံ အဝေရ' မသပတ္တံ။

၅၆။*တိဋ္ဌံ စရံ နိသိန္ဒော ဝ၊
သယာနော ယာဝတာ'ဿ ဝိတမိဒ္ဓေါ။
တေ သတိ' အဓိဋ္ဌေယျ၊
ဗြဟ္မ'မေတံ ဝိဟာရ' မိဓ မာဟု။

* ခုဒ္ဒကပါဌပါဠိယံ ၁၁-ပိဋ္ဌေ၊ သုတ္တနိပါတပါဠိယံ ၃၀၁-ပိဋ္ဌေ စ။

၅၇။*ဒိဋ္ဌိဉ္စ အနုပဂ္ဂမ္မ၊
သီလဝါ ဒဿနေန သမ္ပန္နော။
ကာမေသု ဝိနေယျ ဂေဓံ၊
န ဟိ ဇာတု'ဂ္ဂဗ္ဗသေယျ ပုန ရေတိ။

မေတ္တသုတ္တံ နိဋ္ဌိတံ။

၄-ခန္ဓသုတ္တ

၅၈။ သဗ္ဗာသီဝိသ ဇာတိနံ၊ ဒိဗ္ဗမန္တာဂဒံ ဝိယ။
ယံ နာသေတိ ဝိသံ ဘောရံ၊ သေသဉ္စာပိ ပရိဿယံ။

၅၉။ အာဏာက္ခေတ္တမ္ဘိ သဗ္ဗတ္ထ၊ သဗ္ဗဒါ သဗ္ဗပါဏိနံ။
သဗ္ဗသောပိ နိဝါရေတိ၊ ပရိတ္တံ တံ ဘဏာမ ဟေ။

၆၀။† ဝိဂ္ဂပက္ခေဟိ မေ မေတ္တံ၊
မေတ္တံ ရောပထေဟိ မေ။
ဆဗျာပုတ္တေဟိ မေ မေတ္တံ၊
မေတ္တံ ကဏှာဂေါတမကေဟိ စ။

၆၁။† အပါဒကေဟိ မေ မေတ္တံ၊ မေတ္တံ ဒွိပါဒကေဟိ မေ။
စတုပ္ပဒေဟိ မေ မေတ္တံ၊ မေတ္တံ ဗဟုပ္ပဒေဟိ မေ။

* ခုဒ္ဒကပါဌပါဠိယံ ၁၁-ပိဋ္ဌေ၊ သုတ္တနိပါတပါဠိယံ ၃၀၂-ပိဋ္ဌေ စ။
† ဝိနယပိဋက စူဠဝဂ္ဂပါဠိယံ ၂၄၅-ပိဋ္ဌေ၊ ဇာတကပါဠိယံ ပဌမ-
ဘာဂေ ၅၃-ပိဋ္ဌေ၊ အင်္ဂုတ္တရနိကာယေ ပဌမဘာဂေ ၃၈၄-ပိဋ္ဌေ စ။

၆၂။ *မာ မံ အပါဒကော ဟိံ သိ၊ မာ မံ ဟိံ သိ ဒ္ဒိပါဒကော။
မာ မံ စတုပ္ပဒေါ ဟိံ သိ မာ မံ ဟိံ သိ ဗဟုပ္ပဒေါ။

၆၃။ *သဗ္ဗေ သတ္တာ သဗ္ဗေ ပါဏာ၊
သဗ္ဗေ ဘူတာ စ ကေဝလာ။
သဗ္ဗေ ဘဒြာနိ ပဿန္တိ၊
မာ ကဉ္စိ ပါပ'မာဂမာ။

၆၄။ *အပ္ပမာဏော ဗုဒ္ဓေါ၊ အပ္ပမာဏော ဓမ္မော။
အပ္ပမာဏော သံဃော၊ ပမာဏဝန္တာနိ သရိသပါနိ။
အဟိ ဝိစ္ဆိကာ သတပဒီ၊ ဥဏ္ဏနာဘိ သရဗူ မူသိကာ။

၆၅။ *ကတာ မေ ရက္ခာ၊ ကတံ မေ ပရိတ္တံ၊
ပဋိက္ကမန္တံ ဘူတာနိ။
သောဟံ နမော ဘဂဝတော၊
နမော သတ္တန္တံ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓါနိ။
ခန္ဓသုတ္တံ နိဋ္ဌိတံ။

၅-မောရသုတ္တ

၆၆။ ပူရေန္တံ ဗောဓိသမ္ဘာရေ၊ နိဗ္ဗုတ္တံ မောရယောနိယံ။
ယေန သံဝိဟိတာရက္ခံ၊ မဟာသတ္တံ ဝနေစရာ။

* ဝိနယပိဋက စူဠဝဂ္ဂပါဠိယံ ၂၄၅-ပိဋ္ဌေ၊ ဇာတကပါဠိယံ ပဌမ-
ဘာဂေ ၅၃-ပိဋ္ဌေ၊ အင်္ဂုတ္တရနိကာယေ ပဌမဘာဂေ ၃၈၄-ပိဋ္ဌေ စ။

၆၇။ စိရဿံ ဝါယမန္တာပိ၊ နေဝ သက္ခိံ သု ဂဏိတုံ။
“ဗြဟ္မမန္တ”န္တိ အက္ခာတံ၊ ပရိတ္တံ တံ ဘဏာမ ဟေ။

၆၈။ *ဥဒေတယံ စက္ခုမာ ကေရာဇာ၊
ဟရိဿဝဏ္ဏော ပထဝိပ္ပဘာသော။
တံ တံ နမဿာမိ ဟရိဿဝဏ္ဏံ ပထဝိပ္ပဘာသံ၊
တယာဇ္ဇ ဂုတ္တာ ဝိဟရေမု ဒိဝသံ။

၆၉။ *ယေ ဗြာဟ္မဏာ ဝေဒဂူ သဗ္ဗဓမ္မေ၊
တေ မေ နမော၊ တေ စ မံ ပါလယန္တိ။
နမတ္ထု ဗုဒ္ဓါနိ၊ နမတ္ထု ဗောဓိယာ၊
နမော ဝိမုတ္တာနိ၊ နမော ဝိမုတ္တိယာ။
ဣမံ သော ပရိတ္တံ ကတုာ၊ မောရော စရတိ သေနာ။

၇၀။ *အပေတယံ စက္ခုမာ ကေရာဇာ၊
ဟရိဿဝဏ္ဏော ပထဝိပ္ပဘာသော။
တံ တံ နမဿာမိ ဟရိဿဝဏ္ဏံ ပထဝိပ္ပဘာသံ၊
တယာဇ္ဇ ဂုတ္တာ ဝိဟရေမု ရတ္တိံ။

၇၁။ *ယေ ဗြာဟ္မဏာ ဝေဒဂူ သဗ္ဗဓမ္မေ၊
တေ မေ နမော၊ တေ စ မံ ပါလယန္တိ။
နမတ္ထု ဗုဒ္ဓါနိ၊ နမတ္ထု ဗောဓိယာ။

* ဇာတကပါဠိယံ ပဌမဘာဂေ ၃၈-ပိဋ္ဌေ။

နမော ဝိမုတ္တာနံ၊ နမော ဝိမုတ္တိယာ။
ဣမံ သော ပရိတ္တံ ကတော၊ မောရော ဝါသ မကပ္ပယိ။

မောရသုတ္တံ နိဠိတံ။

၆-ဝဋ္ဋသုတ္တ

၇၂။ ပူရေန္တံ ဗောဓိသမ္ဘာရေ၊ နိဗ္ဗတ္တံ ဝဋ္ဋဇာတိယံ။
ယဿ တေဇေန ဒါဝဂ္ဂိ၊ မဟာသတ္တံ ဝိဝဇ္ဇယိ။

၇၃။ ထေရဿ သာရိပုတ္တဿ၊ လောကနာထေန ဘာသိတံ။
ကပ္ပဋ္ဌာယိ မဟာတေဇံ၊ ပရိတ္တံ တံ ဘဏာမ ဟေ။

၇၄။ † အတ္ထိ လောကေ သီလဂုဏော၊
သစ္စံ သောစေယျ နုဒ္ဒယာ။
တေန သစ္စေန ကာဟာမိ၊
သစ္စကိရိယ မုတ္တမံ။

၇၅။ † အာဝဇ္ဇေတွာ ဓမ္မဗလံ၊ သရိတွာ ပုဗ္ဗကေ ဇိနေ။
သစ္စဗလ မဝဿာယ၊ သစ္စကိရိယ မကာသဟံ။

၇၆။ * သန္တိ ပက္ခာ အပတနာ၊ သန္တိ ပါဒါ အဝဉ္ဇနာ။
မာတာ ပိတာ ဝ နိက္ခန္တာ၊ ဇာတဝေဒ ပဋိက္ကမ။

† ရရိယာပိဋကပါဠိယံ ၄၁၅-ပိဋေ ဝေ။
+ ရရိယာပိဋကပါဠိယံ ၄၁၅-ပိဋေ ဝေ။
* ရရိယာပိဋကပါဠိယံ ၄၁၅-ပိဋေ၊ ဇာတကပါဠိယံ ပဌမ-
ဘာဂေ ၉-ပိဋေ စ။

၇၇။ † သဟ သစ္စေ ကတေ မယံ၊
မဟာပဇ္ဇလိတော သိခိ။
ဝဇ္ဇေသိ သောဋ္ဌဿ ကရိသာနိ၊
ဥဒကံ ပတွာ ယထာ သိခိ။
သစ္စေန မေ သမော နုတ္ထိ၊
သော မေ သစ္စပါရမိ။

ဝဋ္ဋသုတ္တံ နိဠိတံ။

၇-ဇေဂ္ဂသုတ္တ

၇၈။ ယဿာနုဿရဏေနာပိ၊ အန္တလိက္ခေပိ ပါဏိနော။
ပတိဋ္ဌ မဓိဂစ္ဆန္တိ၊ ဘူမိယံ ဝိယ သဗ္ဗထာ။

၇၉။ သဗ္ဗုပဒ္ဒဝဇာလမှာ၊ ယက္ခစောရာဒိသမ္ဘဝါ။
ဂဏနာ န ဝ မုတ္တာနံ၊ ပရိတ္တံ တံ ဘဏာမ ဟေ။

၈၀။ † ဧဝံ မေ သုတံ—

ကေံ သမယံ ဘဂဝါ သာဝတ္ထိယံ ဝိဟရတိ
ဇေတဝနေ အနာထပိဏ္ဍိကဿ အာရာမေ။

၈၁။ † တတြ ခေါ ဘဂဝါ ဘိက္ခု အာမန္နေသိ “ဘိက္ခ-
ဝေါ”တိ။ “ဘဒန္နေ”တိ တေ ဘိက္ခု ဘဂဝတော

+ ရရိယာပိဋကပါဠိယံ ၄၁၅-ပိဋေ ဝေ။
† သံယုတ္တနိကာယေ ပဌမဘာဂေ ၂၂၀-ပိဋေ။

ပစ္စယောသံ။ ဘဂဝါ တေဒဝေါစ—
 ဘူတပုဗ္ဗံ ဘိက္ခဝေ
 ဒေဝါသုရသင်္ဂါမော သမုပဗျူဠော အဟောသိ။
 အထ ခေါ ဘိက္ခဝေ သက္ကော ဒေဝါနမိန္ဒော ဒေဝေ
 တာဝတိံသေ အာမန္တေသိ—
 “သစေ မာရိသာ ဒေဝါနံ သင်္ဂါမဂတာနံ ဥပ္ပဇ္ဇေယျ
 ဘယံ ဝါ ဆမ္ဘိတတ္ထံ ဝါ လောမဟံသော ဝါ။ မမေဝ
 တသ္မိံ သမယေ ဓဇဂ္ဂံ ဥလ္လောကေယျာထ။ မမံ ဟိ
 ဝေါ ဓဇဂ္ဂံ ဥလ္လောကယတံ ယံ ဘဝိဿတိ ဘယံ
 ဝါ ဆမ္ဘိတတ္ထံ ဝါ လောမဟံသော ဝါ။ သော ပဟိ-
 ယိဿတိ။

၈၂။*နော စေ မေ ဓဇဂ္ဂံ ဥလ္လောကေယျာထ။ အထ
 ပဇာပတိဿ ဒေဝရာဇဿ ဓဇဂ္ဂံ ဥလ္လောကေ-
 ယျာထ။ ပဇာပတိဿ ဟိ ဝေါ ဒေဝရာဇဿ ဓဇဂ္ဂံ
 ဥလ္လောကယတံ ယံ ဘဝိဿတိ ဘယံ ဝါ ဆမ္ဘိတတ္ထံ
 ဝါ လောမဟံသော ဝါ။ သော ပဟိယိဿတိ။

၈၃။*နော စေ ပဇာပတိဿ ဒေဝရာဇဿ ဓဇဂ္ဂံ ဥလ္လော-
 ကေယျာထ။ အထ ဝရုဏဿ ဒေဝရာဇဿ ဓဇဂ္ဂံ
 ဥလ္လောကေယျာထ။ ဝရုဏဿ ဟိ ဝေါ ဒေဝရာဇဿ
 ဓဇဂ္ဂံ ဥလ္လောကယတံ ယံ ဘဝိဿတိ ဘယံ ဝါ

* သံယုတ္တနိကာယေ ပဌမဘာဂေ ၂၂၀၊ ၂၂၁-ပိဋကေ။

ဆမ္ဘိတတ္ထံ ဝါ လောမဟံသော ဝါ။ သော ပဟိ-
 ယိဿတိ။

၈၄။*နော စေ ဝရုဏဿ ဒေဝရာဇဿ ဓဇဂ္ဂံ ဥလ္လော-
 ကေယျာထ။ အထ ဤသာနဿ ဒေဝရာဇဿ ဓဇဂ္ဂံ
 ဥလ္လောကေယျာထ။ ဤသာနဿ ဟိ ဝေါ ဒေဝ-
 ရာဇဿ ဓဇဂ္ဂံ ဥလ္လောကယတံ ယံ ဘဝိဿတိ ဘယံ
 ဝါ ဆမ္ဘိတတ္ထံ ဝါ လောမဟံသော ဝါ။ သော ပဟိ-
 ယိဿတိ”တိ။

၈၅။*တံ ခေါ ပန ဘိက္ခဝေ သက္ကဿ ဝါ ဒေဝါနမိန္ဒဿ
 ဓဇဂ္ဂံ ဥလ္လောကယတံ, ပဇာပတိဿ ဝါ ဒေဝ-
 ရာဇဿ ဓဇဂ္ဂံ ဥလ္လောကယတံ, ဝရုဏဿ ဝါ
 ဒေဝရာဇဿ ဓဇဂ္ဂံ ဥလ္လောကယတံ, ဤသာနဿ
 ဝါ ဒေဝရာဇဿ ဓဇဂ္ဂံ ဥလ္လောကယတံ ယံ ဘဝိဿတိ
 ဘယံ ဝါ ဆမ္ဘိတတ္ထံ ဝါ လောမဟံသော ဝါ။ သော
 ပဟိယေထာပိ နောပိ ပဟိယေထ။

၈၆။*တံ ကိဿ ဟေတု?
 သက္ကော ဟိ ဘိက္ခဝေ ဒေဝါနမိန္ဒော အဝိတရာဂေါ
 အဝိတဒေါသော အဝိတမောဟော ဘီရု ဆမ္ဘိ
 ဥတြာသိ ပလာယိတိ။

* သံယုတ္တနိကာယေ ပဌမဘာဂေ ၂၂၁-၂၂၂-ပိဋကေ။

၈၇။*အဟဉ္ဇ ခေါ် ဘိက္ခုဝေ ဝေံ ဝဒါမိ—
သစေ တုမ္မာကံ ဘိက္ခုဝေ အရညဂတာနံ ဝါ ရုက္ခ-
မူလဂတာနံ ဝါ သုညာဂါရဂတာနံ ဝါ ဥပ္ပဇ္ဇေယျ
ဘယံ ဝါ ဆမ္ဘိတတ္ထံ ဝါ လောမဟံသော ဝါ။
မမေဝ တသ္မိံ သမယေ အနုဿရေယျာထ

၈၈။*“ဣတိပိ သော ဘဂဝါ အရဟံ, သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ,
ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နော, သုဂတော, လောကဝိဒ္ဓု,
အနုတ္တရောပုရိသဒမ္မသာရထိ, သတ္တာဒေဝမနုဿာနံ,
ဗုဒ္ဓေါ, ဘဂဝါ”တိ။

၈၉။*မမံ ဟိ ဝေါ ဘိက္ခုဝေ အနုဿရတံ ယံ ဘဝိဿတိ
ဘယံ ဝါ ဆမ္ဘိတတ္ထံ ဝါ လောမဟံသော ဝါ။
သော ပဟိယိဿတိ။

၉၀။*နော စေ မံ အနုဿရေယျာထ။
အထ ဓမ္မံ အနုဿရေယျာထ

၉၁။*“သ္မာက္ခာတော ဘဂဝတာ ဓမ္မော, သန္နိဋ္ဌိကော,
အကာလိကော, ဟေပဿိကော, ဩပနေယျိကော,
ပစ္စတ္တံ ဝေဒိတဗ္ဗော ဝိညူဟိ”တိ။

၉၂။*ဓမ္မံ ဟိ ဝေါ ဘိက္ခုဝေ အနုဿရတံ ယံ ဘဝိဿတိ
ဘယံ ဝါ ဆမ္ဘိတတ္ထံ ဝါ လောမဟံသော ဝါ။
သော ပဟိယိဿတိ။

* သံယုတ္တနိကာယေ ပဌမဘာဂေ ၂၂၁-၂၂၂-ပိဋကေ။

၉၃။*နော စေ ဓမ္မံ အနုဿရေယျာထ။ အထ သံဃံ
အနုဿရေယျာထ

၉၄။*“သုပ္ပဋိပန္နော ဘဂဝတော သာဝကသံဃော, ဥဇ္ဈပ္ပ-
ဋ္ဌိပန္နော ဘဂဝတော သာဝကသံဃော, ဣယပ္ပဋိ-
ပန္နော ဘဂဝတော သာဝကသံဃော, သာမိဝိပုဋ္ဌိ-
ပန္နော ဘဂဝတော သာဝကသံဃော, ယဒိဒံ
စတ္တာရိ ပုရိသယုဂါနိ အဋ္ဌပုရိသပုဂ္ဂလာ။ သေ
ဘဂဝတော သာဝကသံဃော အာဟုနေယျော,
ပါဟုနေယျော, ဒက္ခိဏေယျော, အဉ္ဇလိကရဏိယော,
အနုတ္တရံ ပုညက္ခေတ္တံ လောကဿာ”တိ။

၉၅။*သံဃံ ဟိ ဝေါ ဘိက္ခုဝေ အနုဿရတံ ယံ ဘဝိဿတိ
ဘယံ ဝါ ဆမ္ဘိတတ္ထံ ဝါ လောမဟံသော ဝါ။
သော ပဟိယိဿတိ။

၉၆။*တံ ကိဿဟေတု?
တထာဂတော ဟိ ဘိက္ခုဝေ အရဟံ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ
ဝိတရာဂေါ ဝိတဒေါသော ဝိတမောဟော အဘိရု
အဆမ္ဘိ အနုတြာသိ အပလာယိတိ။

၉၇။*ဣဒမဝေါစ ဘဂဝါ။ ဣဒံ ဝတုာန သုဂတော အထာ-
ပရံ တေဒဝေါစ သတ္တာ။

* သံယုတ္တနိကာယေ ပဌမဘာဂေ ၂၂၂-ပိဋကေ။

၉၈။*အရညေ ရုက္ခမူလေ ဝါ၊ သုညာဂါရေ ဝ တိက္ခဝေါ။
 အနုဿရေထ သမ္ပုဒ္ဓံ၊ ဘယံ တုမ္ပာက နော သိယာ။

၉၉။*နော စေ ဗုဒ္ဓံ သရေယျာထ၊ လောကဇေဋ္ဌံ နရာသဘံ။
 အထ ဓမ္မံ သရေယျာထ၊ နိယျာနိကံ သုဒေသိတံ။

၁၀၀။*နော စေ ဓမ္မံ သရေယျာထ၊ နိယျာနိကံ သုဒေသိတံ။
 အထ သံသံ သရေယျာထ၊ ပုညက္ခေတ္တံ အနုတ္တရံ။

၁၀၁။*ဧဝံ ဗုဒ္ဓံ သရန္တာနံ၊ ဓမ္မံ သံသဉ္စ တိက္ခဝေါ။
 ဘယံ ဝါ ဆမ္ဘိတတ္ထံ ဝါ၊ လောမဟံသော န
 ဟေထတိ။

ဓဇဂ္ဂသုတ္တံ နိဋ္ဌိတံ။

ဂ-အာဠာနာဠိယသုတ္တ

၁၀၂။ အပ္ပသန္နေဟိ နာထဿ၊ သာသနေ သာဓုသမ္ပတေ။
 အမနုဿေဟိ စဏ္ဍေဟိ၊ သဒါ ကိဗ္ဗိသကာရိဘိ။

၁၀၃။ ပရိသာနံ စတဿန္တံ၊ အဟိံ သာယ စ ဂုတ္တိယာ။
 ယံ ဒေသေသိ မဟာဝီရော၊ ပရိတ္တံ တံ ဘဏာမ ဟေ။

၁၀၄။ † ဝိပဿိဿ စ နမတ္ထု၊ စက္ခုမန္တဿ သိရိမတော။
 သိခိဿပိ စ နမတ္ထု၊ သဗ္ဗဘူတာနုကမ္ပိနော။

* သံယုတ္တနိကာယ ပဌမဘာဂေ ၂၂၂-ပိဋ္ဌေ။
 † ဒိဃနိကာယေ ပါတိကဝဂ္ဂေ ၁၅၉-ပိဋ္ဌေ။

၁၀၅။*ဝေဿဘူဿ စ နမတ္ထု၊ နှာတကဿ တပဿိနော။
 နမတ္ထု ကကုသန္ဓဿ၊ မာရသေနာပမဒ္ဓိနော။

၁၀၆။*ကောဏာဂမနဿ နမတ္ထု၊
 ပြာဟ္မဏဿ ဝုသိမတော။
 ကဿပဿ စ နမတ္ထု၊
 ဝိပ္ပမုတ္တဿ သဗ္ဗမိ။

၁၀၇။*အင်္ဂီရသဿ နမတ္ထု၊ သကျပုတ္တဿ သိရိမတော။
 ယော ဣမံ ဓမ္မံ ဒေသေသိ၊ သဗ္ဗဒုက္ခာပန္နဒနံ။

၁၀၈။*ယေ စာပိ နိဗ္ဗုတာ လောကေ၊
 ယထာဘူတံ ဝိပဿိသုံ။
 တေ ဇနာ အပိသုဏာထ၊
 မဟန္တာ ဝိတသာရဒါ။

၁၀၉။*ဟိတံ ဒေဝမနုဿာနံ၊ ယံ နမဿန္တိ ဂေါတမံ။
 ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နံ၊ မဟန္တံ ဝိတသာရဒံ။

၁၁၀။ တေစညေ စ သမ္ပုဒ္ဓါ၊
 အနေကသတကောဠိယော။
 သဗ္ဗေ ဗုဒ္ဓါ သမသမာ၊
 သဗ္ဗေ ဗုဒ္ဓါ မဟိဒ္ဓိကာ။

*ဒိဃနိကာယေ ပါတိကဝဂ္ဂေ ၁၅၉-ပိဋ္ဌေ။

၁၁၁။ သဗ္ဗေ ဒသဗလူပေတာ၊ ဝေသာရဇ္ဇေဟု'ပါဂတာ။
သဗ္ဗေ တေ ပဋိဇာနန္တိ၊ အာသဘံ ဌာနမုတ္တမံ။

၁၁၂။ သီဟနာဒံ နဒန္တေတေ၊ ပရိသာသု ဝိသာရဒါ။
ဗြဟ္မစက္ကံ ပဝတ္တေန္တိ၊ လောကေ အပ္ပဋိဝတ္တိယံ။

၁၁၃။ ဥပေတာ ဗုဒ္ဓဓမ္မေဟိ၊ အဋ္ဌာရသဟိ နာယကာ။
ဗာတ္ထိံ သလက္ခဏူပေတာ၊ သီတာနုဗျဉ္ဇနာဓရာ။

၁၁၄။ ဗျာမပ္ပဘာယ သုပ္ပဘာ၊ သဗ္ဗေ တေ မုနိကုဉ္ဇရာ။
ဗုဒ္ဓါ သဗ္ဗညုနော ဧတေ၊ သဗ္ဗေ ခိဏာသဝါ ဇိနာ။

၁၁၅။ မဟာပဘာ မဟာတေဇာ၊
မဟာပညာ မဟဗ္ဗလာ။
မဟာကာရုဏိကာ ဝိရာ၊
သဗ္ဗေသာနံ သုခါဝဟာ။

၁၁၆။ ဒီပါ နာထာ ပတိဋ္ဌာ စ၊
တာဏာ လောဏာ စ ပါဏိနံ။
ဂတီ ဗန္ဓူ မဟေဿာသာ၊
သရဏာ စ ဟိတေသိနော။

၁၁၇။ သဒေဝကဿ လောကဿ၊
သဗ္ဗေ ဧတေ ပရာယဏာ။
တေသာဟံ သိရသာ ပါဒေ၊
ဝန္နာမိ ပုရိသုတ္တမေ။

၁၁၈။ ဝစသာမနသာ စေဝ၊ ဝန္နာမေ'တေ တထာဂတေ။
သယနေ အာသနေ ဌာနေ၊ ဂမနေ စာပိ သဗ္ဗဒါ။

၁၁၉။ သဒါ သုခေန ရက္ခန္တိ၊
ဗုဒ္ဓါ သန္တိကရာ တုဝံ။
တေဟိ တံ ရက္ခိတော သန္တော၊
မုတ္တော သဗ္ဗဘယေဟိ စ။

၁၂၀။ သဗ္ဗရောဂါ ဝိနိမုတ္တော၊ သဗ္ဗသန္တာပ ဝဇ္ဇိတော။
သဗ္ဗဝေရ မတိက္ကန္တော၊ နိဗ္ဗုတော စ တုဝံ ဘဝ။

၁၂၁။ တေသံ သစ္စေန သီလေန၊ ခန္တိမေတ္တာဗလေန စ။
တေပိ အမေ'နုရက္ခန္တိ၊ အရောဂေန သုခေန စ။

၁၂၂။ ပုရတ္ထိမသ္မိံ ဒိသာဘာဂေ၊ သန္တိ ဘူတာ မဟိဒ္ဓိကာ။
တေပိ အမေ'နုရက္ခန္တိ၊ အရောဂေန သုခေန စ။

၁၂၃။ ဒက္ခိဏသ္မိံ ဒိသာဘာဂေ၊ သန္တိ ဒေဝါ မဟိဒ္ဓိကာ။
တေပိ အမေ'နုရက္ခန္တိ၊ အရောဂေန သုခေန စ။

၁၂၄။ ပစ္ဆိမသ္မိံ ဒိသာဘာဂေ၊ သန္တိ နာဂါ မဟိဒ္ဓိကာ။
တေပိ အမေ'နုရက္ခန္တိ၊ အရောဂေန သုခေန စ။

၁၂၅။ ဥတ္တရသ္မိံ ဒိသာဘာဂေ၊ သန္တိ ယက္ခာ မဟိဒ္ဓိကာ။
တေပိ အမေ'နုရက္ခန္တိ၊ အရောဂေန သုခေန စ။

၁၂၆။ ပုရတ္ထိမေန တေရဋ္ဌော၊ ဒက္ခိဏေန ဝိရုဋ္ဌကော။
ပစ္ဆိမေန ဝိရူပက္ခော၊ ကုဝေရော ဥတ္တရံ ဒိသံ။

၁၂၇။ စတ္တာရော တေ မဟာရာဇာ၊
လောကပါလာ ယသသိနော။
တေပိ အမ္ပေ'နုရက္ခန္တိ၊
အရောဂေန သုခေန စ။

၁၂၈။ အာကာသဋ္ဌာ စ ဘူမဋ္ဌာ၊ ဒေဝါ နာဂါ မဟိဒ္ဓိကာ။
တေပိ အမ္ပေ'နုရက္ခန္တိ၊ အရောဂေန သုခေန စ။

၁၂၉။ ဣဒ္ဓိမန္တော စ ယေ ဒေဝါ၊ ဝသန္တာဣဓ သာသနေ။
တေပိ အမ္ပေ'နုရက္ခန္တိ၊ အရောဂေန သုခေန စ။

၁၃၀။ သဗ္ဗိတိယော ဝိဝဇ္ဇန္တိ၊
သောကော ရောဂေါ ဝိနဿတု။
မာ တေ ဘဝန္တန္တရာယာ၊
သုခိ ဒိဃာယုကော ဘဝ။

၁၃၁။ * အဘိဝါဒနသီလိဿ၊ နိစ္စံ ဝုဇာပစာယိနော။
စတ္တာရော ဓမ္မာ ဝဇန္တိ၊ အာယု ဝဏ္ဏော သုခံ ဗလံ။

အာဋ္ဌာနာဋိယသုတ္တံ နိဋ္ဌိတံ။

၉-အင်္ဂုလိမာလသုတ္တ

၁၃၂။ ပရိတ္တံ ယံ ဘဏန္တဿ၊ နိသိန္နဋ္ဌာန ဓောဝနံ။
ဥဒကမ္ပိ ဝိနာသေတိ၊ သဗ္ဗမေဝ ပရိဿယံ။

* ခုဒ္ဒကနိကာယေ ဓမ္မပဒပါဠိယံ ၁၀၉-ဂါထာ။

၁၃၃။ သောတ္ထိနာ ဂဗ္ဘဝုဋ္ဌာနံ၊ ယဉ္စ သာဓေတိ တင်္ခဏေ။
ထေရဿ'ဂုံလိမာလဿ၊ လောက နာထေန
ဘာသိတံ။
ကပ္ပဋ္ဌာယိ' မဟာတေဇံ၊ ပရိတ္တံ တံ ဘဏာမ ဟေ။

၁၃၄။ * ယတောဟံ ဘဂိနိ အရိယာယ ဇာတိယာ ဇာတော၊
နာဘိဇာနာမိ သဉ္စိစ္စ ပါဏံ ဇီဝိတာ ဝေါရောပေတာ၊
တေန သစ္စေန သောတ္ထိ တေ ဖောတု သောတ္ထ
ဂဗ္ဘဿ။

အင်္ဂုလိမာလသုတ္တံ နိဋ္ဌိတံ။

၁၀-ဗောဇ္ဈင်္ဂသုတ္တ

၁၃၅။ သံသာရေ သံသရန္တာနံ၊ သဗ္ဗဒုက္ခဝိနာသနေ။
သတ္တ ဓမ္မေ စ ဗောဇ္ဈင်္ဂေ၊ မာရသေနာပမဒ္ဒနေ။

၁၃၆။ ဗုဇ္ဈိတော ယေ စိမေ သတ္တာ၊ တိဘဝါ မုတ္တကု'တ္တမာ။
အဇာတိ' မဇရာဗျာမိ'၊ အမတံ နိဗ္ဗယံ ဂတာ။

၁၃၇။ ဝေမာဒိဂုဏူပေတံ၊ အနေကဂုဏသင်္ဂဟံ။
ဩသဓဉ္စေဣမံ မန္တံ၊ ဗောဇ္ဈင်္ဂဉ္စ ဘဏာမ ဟေ။

* မဇ္ဈိမနိကာယေ မဇ္ဈိမပဏာသပါဠိယံ ၃၀၆-ပိဋ္ဌေ။

၁၃၈။ * ဗောဇ္ဈင်္ဂါ သတိသင်္ခါတော၊

ဓမ္မာနံ ဝိစယော တထာ။

ဝိရိယံ ပီတိ ပဿဒ္ဓိ၊

ဗောဇ္ဈင်္ဂါ စ တထာပရေ။

၁၃၉။ * သမာဓုပေက္ခာ ဗောဇ္ဈင်္ဂါ၊

သတ္တေတေ သဗ္ဗဒဿိနာ။

မုနိနာ သမ္ပဒက္ခာတာ၊

ဘာဝိတာ ဗဟုလီကတာ။

၁၄၀။ * သံဝတ္တန္တိ အဘိညာယ၊ နိဗ္ဗာနာယ စ ဗောဓိယာ။

ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ သောတ္ထိ တေ ဟောတု သဗ္ဗဒါ။

၁၄၁။ * ကေသ္မိံ သမယေ နာထော၊ မောဂ္ဂုလ္လာနဉ္စ ကဿပံ။

ဂိလာနေ ဒုက္ခိတေ ဒိသ္မာ၊ ဗောဇ္ဈင်္ဂေ သတ္တဒေသယိ။

၁၄၂။ * တေ စ တံ အဘိနန္ဒိတွာ၊ ရောဂါ မုစ္စိံ သု တင်္ခဏေ။

ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ သောတ္ထိ တေ ဟောတု သဗ္ဗဒါ။

၁၄၃။ * ကေဒါ ဓမ္မရာဇာပိ၊ ဂေလညေနာဘိပိဋိတော။

စုန္ဒတ္ထေရေန တံယေဝ၊ ဘဏာပေတွာန သာဒရံ။

၁၄၄။ * သမ္မောဒိတွာန အာဗာဓာ၊

တမှာ ဝုဋ္ဌာသိ ဌာနသော။

ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊

သောတ္ထိ တေ ဟောတု သဗ္ဗဒါ။

* ဣဒံ သုတ္တံ ပါဠိယံ နတ္ထိ၊ သံယုတ္တနိကာယေ ပန မဟာဝဂ္ဂ-
ပါဠိယံ ၇၁၊ ၇၂၊ ၇၃-ပိဋေသု စုန္ဒိယတော အာဂတံ။

၁၄၅။ * ပဟိနာ တေ စ အာဗာဓာ၊ တိဏ္ဏန္ဒမ္ပိ မဟေသိနံ။

မဂ္ဂဟတာ ကိလေသာဝ၊ ပတ္တာ'နုပ္ပတ္တိဓမ္မတံ။

ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ သောတ္ထိ တေ ဟောတု သဗ္ဗဒါ။

ဗောဇ္ဈင်္ဂသုတ္တံ နိဋ္ဌိတံ။

၁၁-ပုပ္ဖဏသုတ္တ

၁၄၆။ ယံ ဒုန္နိမိတ္တံ အဝမင်္ဂလဉ္စ၊

ယော စာမနာပေါ သကုဏဿ သဒ္ဓေါ။

ပါပဂ္ဂဟော ဒုဿုပိနံ အကန္တံ၊

ဗုဒ္ဓါနုဘာဝေန ဝိနာသ မေန္တု။

၁၄၇။ ယံ ဒုန္နိမိတ္တံ အဝမင်္ဂလဉ္စ၊

ယော စာမနာပေါ သကုဏဿ သဒ္ဓေါ။

ပါပဂ္ဂဟော ဒုဿုပိနံ အကန္တံ၊

ဓမ္မာနုဘာဝေန ဝိနာသ မေန္တု။

၁၄၈။ ယံ ဒုန္နိမိတ္တံ အဝမင်္ဂလဉ္စ၊

ယော စာမနာပေါ သကုဏဿ သဒ္ဓေါ။

ပါပဂ္ဂဟော ဒုဿုပိနံ အကန္တံ၊

သံဃာနုဘာဝေန ဝိနာသ မေန္တု။

* ဣဒံ သုတ္တံ ပါဠိယံ နတ္ထိ၊ သံယုတ္တနိကာယေ ပန မဟာဝဂ္ဂ-
ပါဠိယံ ၇၁-၇၂-၇၃-ပိဋေသု စုန္ဒိယတော အာဂတံ။

၁၄၉။ ဒုက္ခပုတ္တာ စ နိဒ္ဒါက္ခာ၊
 ဘယပုတ္တာ စ နိဗ္ဗယာ။
 သောကပုတ္တာ စ နိဿောကာ၊
 ဟောန္တ သဗ္ဗေပိ ပါဏိနော။

၁၅၀။ တောဝတာ စ အမေဟိ၊ သမ္ဘတံ ပုညသမ္ပဒံ။
 သဗ္ဗေ ဒေဝါနုမောဒန္တ သဗ္ဗသမ္ပတ္တိသိဒ္ဓိယာ။

၁၅၁။ ဒါနံ ဒေန္တ သဒ္ဓါယ၊ သီလံ ရက္ခန္တ သဗ္ဗဒါ။
 ဘာဝနာဘိရတာ ဟောန္တ၊ ဂစ္ဆန္တ ဒေဝတာဂတာ။

၁၅၂။ သဗ္ဗေ ဗုဒ္ဓါ ဗလပုတ္တာ၊ ပစ္စေကာနဉ္စ ယံ ဗလံ။
 အရဟန္တာနဉ္စ တေဇေန၊ ရက္ခံ ဗန္ဓာမိ သဗ္ဗသော။

၁၅၃။ *ယံကိဉ္စိ ဝိတ္တံ ဣဓ ဝါ ဟုရံ ဝါ၊
 သဂ္ဂေသု ဝါ ယံ ရတနံ ပဏီတံ။
 န နော သမံ အတ္ထိ တထာဂတေန၊
 ဣဒမ္ပိ ဗုဒ္ဓေ ရတနံ ပဏီတံ၊
 တေန သစ္စေန သုဝတ္ထိ ဟောတု။

၁၅၄။ ယံကိဉ္စိ ဝိတ္တံ ဣဓ ဝါ ဟုရံ ဝါ၊
 သဂ္ဂေသု ဝါ ယံ ရတနံ ပဏီတံ။
 န နော သမံ အတ္ထိ တထာဂတေန၊
 ဣဒမ္ပိ ဓမ္မေ ရတနံ ပဏီတံ၊
 တေန သစ္စေန သုဝတ္ထိ ဟောတု။

* ခုဒ္ဒကပါဌပါဠိယံ ၅-ပိဋေ၊ သုတ္တနိပါတပါဠိယံ ၃၁-ပိဋေ စ။

၁၅၅။ ယံကိဉ္စိ ဝိတ္တံ ဣဓ ဝါ ဟုရံ ဝါ၊
 သဂ္ဂေသု ဝါ ယံ ရတနံ ပဏီတံ။
 န နော သမံ အတ္ထိ တထာဂတေန၊
 ဣဒမ္ပိ သံသေ ရတနံ ပဏီတံ၊
 တေန သစ္စေန သုဝတ္ထိ ဟောတု။

၁၅၆။ ဘဝတု သဗ္ဗမင်္ဂလံ၊ ရက္ခန္တ သဗ္ဗဒေဝတာ။
 သဗ္ဗဗုဒ္ဓါနုဘာဝေန၊ သဒါ သုခိ ဘဝန္တ တေ။

၁၅၇။ ဘဝတု သဗ္ဗမင်္ဂလံ၊ ရက္ခန္တ သဗ္ဗဒေဝတာ။
 သဗ္ဗဓမ္မာနုဘာဝေန၊ သဒါ သုခိ ဘဝန္တ တေ။

၁၅၈။ ဘဝတု သဗ္ဗမင်္ဂလံ၊ ရက္ခန္တ သဗ္ဗဒေဝတာ။
 သဗ္ဗသံသာနုဘာဝေန၊ သဒါ သုခိ ဘဝန္တ တေ။

၁၅၉။ မဟာကာရုဏိကော နာထော၊
 ဟိတာယ သဗ္ဗပါဏိနံ။
 ပူရေဇာ ပါရမီ သဗ္ဗာ၊
 ပတ္တော သမ္မောဝိမုတ္တမံ။
 တေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊
 သောတ္ထိ တေ ဟောတု သဗ္ဗဒါ။

၁၆၀။ ဇယန္တော ဗောဓိယာ မူလေ၊
 သက္ခာနံ နန္ဒိဝေဒနော။
 ဝေမေဝ ဇယော ဟောတု၊
 ဇယသု ဇယမင်္ဂလေ။

၁၆၁။ အပရာဇိတပလ္လင်္ဂေ၊ သီသေ ပုထုဝိပုက္ခလေ။
အဘိသေကေ သဗ္ဗဗုဒ္ဓါနံ၊ အဂ္ဂပ္ပတ္တော ပမောဒတိ။

၁၆၂။ *သုနက္ခတ္တံ သုမင်္ဂလံ၊ သုပ္ပဘာတံ သုဟုဋ္ဌိတံ။
သုခဏော သုမုဟုတ္တော စ၊ သုယိဋ္ဌံ ပြဟ္မစာရိသု။

၁၆၃။ *ပဒက္ခိဏံ ကာယကမ္ပံ၊ ဝါစာကမ္ပံ ပဒက္ခိဏံ။
ပဒက္ခိဏံ မနောကမ္ပံ၊ ပဏိဓိ တေ ပဒက္ခိဏေ။

၁၆၄။ *ပဒက္ခိဏာနိ ကတောန၊
လဘန္တတ္ထေ ပဒက္ခိဏေ။
တေ အတ္ထလဒ္ဓါ သုခိတာ၊
ဝိရုဋ္ဌာ ဗုဒ္ဓသာသနေ။
အရောဂါ သုခိတာ ဟောထ၊
သဟ သဗ္ဗေဟိ ဉာတိဘိ။

ပုဗ္ဗဏှသုတ္တံ နိဋ္ဌိတံ။

ပရိတ္တပါဠိ နိဋ္ဌိတာ။

* ဣဒံ သုတ္တံ အင်္ဂုတ္တရာနိကာယေ ပဌမဘာဂေ ၂၉၉-ပိဋ္ဌေ အာဝတံ။

မေတ္တာဘာဝနာ

(မေတ္တာပို့)

၁။ အဟံ အဝေရော ဟောမိ၊ အဗျာပဇ္ဇော ဟောမိ၊
အနိဿော ဟောမိ၊ သုခိ အတ္တာနံ ပရိဟရမိ။

၂။ သီမဋ္ဌသံဃော အဝေရော ဟောတု၊
အဗျာပဇ္ဇော ဟောတု၊
အနိဿော ဟောတု၊
သုခိ အတ္တာနံ ပရိဟရတု။

၃။ သီမဋ္ဌဒေဝတာ အဝေရော ဟောန္တု၊
အဗျာပဇ္ဇော ဟောန္တု၊
အနိဿော ဟောန္တု၊
သုခိ အတ္တာနံ ပရိဟရန္တု။

၄။ အမှာကံ ဂေါစရဂါမေ ဇေဋ္ဌကမနုဿာ
အဝေရော ဟောန္တု၊ အဗျာပဇ္ဇော ဟောန္တု၊
အနိဿော ဟောန္တု၊ သုခိ အတ္တာနံ ပရိဟရန္တု။

၅။ အမှာကံ ဂေါစရဂါမေ မနုဿာ
အဝေရော ဟောန္တု၊ အဗျာပဇ္ဇော ဟောန္တု၊
အနိဿော ဟောန္တု၊ သုခိ အတ္တာနံ ပရိဟရန္တု။

၆။ ပုရတ္ထိမာယ ဒိသာယ၊ ပစ္စိမာယ ဒိသာယ၊
 ဥတ္တရာယ ဒိသာယ၊ ဒက္ခိဏာယ ဒိသာယ၊
 ပုရတ္ထိမာယ အနုဒိသာယ၊ ပစ္စိမာယ အနုဒိသာယ၊
 ဥတ္တရာယ အနုဒိသာယ၊ ဒက္ခိဏာယ အနုဒိသာယ၊
 ဟေဋ္ဌိမာယ ဒိသာယ၊ ဥပရိမာယ ဒိသာယ
 သဗ္ဗေ သတ္တာ၊ သဗ္ဗေ ပါဏာ၊
 သဗ္ဗေ ဘူတာ၊ သဗ္ဗေ ပုဂ္ဂလာ၊
 သဗ္ဗေ အတ္တဘာဝ ပရိယာပန္နာ၊
 သဗ္ဗာ ဣတ္ထယော၊ သဗ္ဗေ ပုရိသာ၊
 သဗ္ဗေ အရိယာ၊ သဗ္ဗေ အနရိယာ၊
 သဗ္ဗေ ဒေဝါ၊ သဗ္ဗေ မနုဿာ၊
 သဗ္ဗေ ဝိနိပါတိကာ
 အဝေရာ ဟောန္တု၊ အဗျာပဇ္ဇာ ဟောန္တု၊
 အနိဗာ ဟောန္တု၊ သုခိ အတ္တာနံ ပရိဟရန္တု။

၇။ ဥဒ္ဓံ ယာဝ ဘဝဂ္ဂါ စ၊ အဓော ယာဝ အဝိစိတော။
 သမန္တာ စက္ကဝါဠေသု၊ ယေ သတ္တာ ပထဝီစရာ။
 အဗျာပဇ္ဇာ နိဝေရာ စ၊ နိဒ္ဒါက္ခာ စာ'နုပဒ္ဒဝါ။

၈။ ဥဒ္ဓံ ယာဝ ဘဝဂ္ဂါ စ၊ အဓော ယာဝ အဝိစိတော။
 သမန္တာ စက္ကဝါဠေသု၊ ယေ သတ္တာ ဥဒကေစရာ။
 အဗျာပဇ္ဇာ နိဝေရာ စ၊ နိဒ္ဒါက္ခာ စာ'နုပဒ္ဒဝါ။

၉။ ဥဒ္ဓံ ယာဝ ဘဝဂ္ဂါ စ၊ အဓော ယာဝ အဝိစိတော။
 သမန္တာ စက္ကဝါဠေသု၊ ယေ သတ္တာ အာကာသေစရာ။
 အဗျာပဇ္ဇာ နိဝေရာ စ၊ နိဒ္ဒါက္ခာ စာ'နုပဒ္ဒဝါ။

၁၀။ ယံ ပတ္တံ ကုသလံ တဿ၊ အာနုဘာဝေန ပါဏိနော။
 သဗ္ဗေ သဒ္ဓမ္မရာဇဿ၊ ဥ တွာ ဓမ္မံ သုခါဝဟံ။

၁၁။ ပါပုဏန္တု ဝိသုဒ္ဓါယ၊ သုခါယ ပဋိပတ္တိယာ။
 အသောက'မနုပါယာသံ၊ နိဗ္ဗာနသုခ'မုတ္တမံ။

၁၂။ စိရံ တိဋ္ဌတု သဒ္ဓမ္မော၊ ဓမ္မေ ဟောန္တု သဂါရဝါ။
 သဗ္ဗေပိ သတ္တာ ကာလေန၊ သမ္မာ ဒေဝေါ ပဝဿတု။

၁၃။ ယထာ ရက္ခိံ သု ပေါရာဏာ၊ သုရာဇာနော တထေဝိမံ။
 ရာဇာ ရက္ခတု ဓမ္မေန၊ အတ္တနောဝ ပဇံ ပဇံ။

၁၄။ “သဗ္ဗေ သင်္ခါရာ အနိစ္စာ”တိ၊ ယဒါ ပညာယ ပဿတိ။
 အထ နိဗ္ဗိန္ဒတိ ဒုက္ခေ၊ သေ မဂ္ဂေါ ဝိသုဒ္ဓိယာ။

၁၅။ “သဗ္ဗေ သင်္ခါရာ ဒုက္ခာ”တိ၊ ယဒါပညာယ ပဿတိ။
အထ နိဗ္ဗိန္ဒတိ ဒုက္ခေ၊ သေ မဂ္ဂေါ ဝိသုဒ္ဓိယာ။

၁၆။ “သဗ္ဗေ ဓမ္မာ အနတ္တာ”တိ၊ ယဒါပညာယ ပဿတိ။
အထ နိဗ္ဗိန္ဒတိ ဒုက္ခေ၊ သေ မဂ္ဂေါ ဝိသုဒ္ဓိယာ။

၁၇။ အပ္ပမာဒေန ဘိက္ခဝေ သမ္မာဒေထ၊
ဗုဒ္ဓါပြုဒေါ ဒုလ္လဘော လောကသ္မိံ၊
မနုဿတ္တဘာဝေါ ဒုလ္လဘော၊
ဒုလ္လဘာ သဒ္ဓါသမ္ပတ္တိံ၊
ပဗ္ဗဇိတဘာဝေါ ဒုလ္လဘော၊
သဒ္ဓမ္မဿဝနံ ဒုလ္လဘံ၊
ဧဝံ ဒိဝသေ ဒိဝသေ ဩဝဒတိ။

၁၈။ ဟန္တု ဒါနိ ဘိက္ခဝေ အာမန္တယာမိ ဝေါ၊
ဝယဓမ္မာ သင်္ခါရာ၊ အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ။

၁၉။ တ္ထောဝတာ စ အမေဟိ၊ သမ္ပတံ ပုညသမ္ပဒံ။
သဗ္ဗေ ဒေဝါနုမောဒန္တု၊ သဗ္ဗသမ္ပတ္တိသိဒ္ဓိယာ။

၂၀။ ဒါနံ ဒဒန္တု သဒ္ဓါယ၊ သီလံ ရက္ခန္တု သဗ္ဗဒါ။
ဘာဝနာဘိရတာ ဟောန္တု၊ ဂစ္ဆန္တု ဒေဝတာဂတာ။

၂၁။ သဗ္ဗေ ဗုဒ္ဓါ ဗလပုတ္တာ၊ ပစ္စေကာနဉ္စ ယံ ဗလံ။
အရဟန္တာနဉ္စ တေဇေန၊ ရက္ခံ ဗန္ဓာမိ သဗ္ဗသော။

၂၂။ ဣမာယ ဓမ္မာနုဓမ္မပဋိပတ္တိယာ ဗုဒ္ဓံ ပူဇေမိ။
ဣမာယ ဓမ္မာနုဓမ္မပဋိပတ္တိယာ ဓမ္မံ ပူဇေမိ။
ဣမာယ ဓမ္မာနုဓမ္မပဋိပတ္တိယာ သံသံ ပူဇေမိ။

၂၃။ အဒ္ဓါ ဣမာယ ပဋိပတ္တိယာ ဇာတိ ဇရာ မရဏမှာ
ပရိမုစိသာမိ။

မေတ္တာဘာဝနာ နိဋ္ဌိတာ။

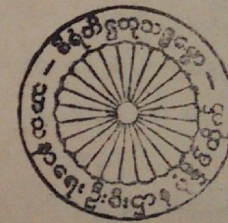
ကြည် ကြည် လင် လင်

သေပြီးနောက်

သုဂတိရောက်သို့သော်

ဦးသောင်းလွင်-ဘိအော

မွောစရိယ ဝဋ်သကာ တင်ပြသည်။

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် -
သာသနာရေးဦးစီးဌာန ပုံနှိပ်တိုက်တွင် ရိုက်နှိပ်သည်။

စာအုပ်အမှတ် ၂၅၂၉

ကောဇာ ၁၃၄၇

၁၉၇၅

ပ-မ-သ-စ-၁၈၆-၂၈-၁-၈၅-၂၀၀၀၀ (လစ်ဆိုက်)

ရန်ကုန်မြို့၊ ကမ္ဘာအေး၊ သာသနာရေးဦးစီးဌာန၊
ပုံနှိပ်တိုက်တွင် ဒုတိယ ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးမြင့်မောင်
မှတ်ပုံတင်အမှတ် (၀၂၄၀၅/၀၂၅၂)က ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။

ကြည်ကြည်လင်လင်

သေပြီးနောက် သုဂတိရောက်လိုသော်

မကြာမီက ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်၏ ဇနီး
နှစ်ယောက်တို့ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးတွင် မိမိမျက်စိအောက်၌
သေဆုံးခဲ့ကြသည်။ ရင်းတို့၏ ရောဂါဝေဒနာသည် ပို၍ ပို၍
ပြင်းထန်လာပြီး မုချ သေကြရတော့မည်ဟု သိရသော
အခါ သက်သက်သာသာ သေ၍ သေပြီးနောက် သုဂတိဘဝ
ရောက်မည့် အဘိဓမ္မာကို ပြောပြလိုသောစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်
ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် သေလုဆဲဆဲ ဝေဒနာပြင်းစွာ ခံစားနေ
ရသူအား “သင်သေတော့မည်” ဟု သတိပေးရာ ရောက်
သွားပြီး ဝမ်းနည်းကြောက်ရွံ့စွာမည်စိုး၍ သေခြင်းဆိုင်ရာ
ဗုဒ္ဓအဘိဓမ္မာကို မပြောခဲ့ရပေ။

အဘိဏ္ဍသုတ်တွင် မြတ်ဗုဒ္ဓ ဟောကြားတော်မူခဲ့သည့်
အတိုင်း “ငါသည်တနေ့တွင် မုချမသေ့သေရမည်ပါတကား”
ဟု အမြဲမပြတ် ဆင်ခြင်လျက် သုတသောမကဲ့သို့ အသက်
ရှင်စဉ် မသေခင်က ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကို ပြုလုပ်ထားနှင့်ကြ
ပြီး မကြောက်မရွံ့ စိတ်အေးသက်သာ သေ၍ သေပြီးနောက်
သုဂတိ (လူ့ဘုံ၊ နတ်ဘုံ) သို့ရောက်နိုင်ကြရန်အတွက် ဤ
စာတမ်းကို ရေးသားကာ ဓမ္မမိတ်ဆွေများသို့ တင်ပြအပ်
ပါသည်။

သုဂတိ ၂-ဝမ်းဒေသ-၈

သေခြင်းနှစ်မျိုး

သတ္တဝါမှန်သမျှ နတ်မင်း ဗြဟ္မာမင်းကြီးများ၊ ဘုရားပစ္စေက ဗုဒ္ဓါနှင့် ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီးများပါမကျန် ကံသက်တမ်း ကုန်သောအခါ သေကြရသည်။ ထိုသို့ သေရာ၌ သေပြီး နောက်ပိုင်း အခြေအနေကို အစွဲပြု၍ သေခြင်းကို နှစ်မျိုး ခွဲထားသည်။

(က) သေပြီးနောက် ရုပ်နာမ် ခန္ဓာချုပ်ငြိမ်း ပြတ်စဲ၍ တုံဘဝတခု၌ အသစ်တဖန်ပြန်မဖြစ်သောသေခြင်း = ပရိနိဗ္ဗာန် စံခြင်းနှင့်-

(ခ) သေပြီးနောက် မိနစ်စက္ကန့်မခြားပဲ တုံဘဝတခု၌ အသစ်တဖန်ပြန်၍ ဖြစ်သောသေခြင်းကို ဖြစ်ကြသည်။

ပထမသေခြင်းမှာ ဘုရားရှင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါနှင့် ရဟန္တာ အရှင်မြတ်တို့၏ သေခြင်း-ပရိနိဗ္ဗာန် စံခြင်းဖြစ်၍ ကြည်ညို အားကျ ပူဇော်ရုံမအပ စာဂ္ဂသူတို့နှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိသော ကြောင့် ဤစာတမ်း၌ မဖော်ပြတော့ပါ။

အထက်ပါ ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သုံး မျိုးမှ တပါး ကျန်သတ္တဝါအားလုံးတို့သည် ဤဘဝဤခန္ဓာ ဇာတ်သိမ်း ချုပ်ငြိမ်းပြီးသည်နှင့်တပြိုင်နက် စက္ကန့်မိနစ်မခြားပဲ စုတိယဘဝသစ်၌ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ အသစ်တခု ဆက်ဖြစ်ရ စေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ဘယ်ဘုံသို့ရောက်နိုင်သလဲ

စာဂ္ဂသူ ဓမ္မမိတ်ဆွေ....သင်နှင့်ကျွန်ုပ်တို့သည် တနေ့မှာ သေရမည်။ သေလျှင် သင်နှင့်ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဘုရားရဟန္တာ မဟုတ်သည့်အတွက် တုံဘဝတခု၌ ရုပ်သစ် နာမ်သစ်ဖြင့် သတ္တဝါတဦး ဖြစ်ရမည်။ ဘဝသံသရာခရီးဆက်ကြရမည်။ သင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ (ဘယ်ဘုံသို့ ရောက်နိုင်သနည်း။ ဘာ သတ္တဝါ ဖြစ်နိုင်သနည်း။ သတ္တဝါတို့ဖြစ်ရာဘုံ (၃၁) ရှိသည်။ ဗြဟ္မာဘုံ (၂၀) နှင့် ကာမ (၁၁) ဘုံတို့ ဖြစ်သည်။ သင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဈာန်အဘိညာဉ်ရအောင်ကျင့်ကြံ အားထုတ် ထားသော ပုဂ္ဂိုလ်များ မဟုတ်သည့်အတွက် ဗြဟ္မာဘုံ (၂၀) သို့ ရောက်ရန် အကြောင်းလုံးဝ မရှိပေ။ သင်နှင့်ကျွန်ုပ်တို့ သေပြီးနောက် ရောက်နိုင်ဖြစ်နိုင်သည်မှာ ကာမ (၁၁) ဘုံနှင့် ကာမသတ္တဝါ (၁၁) မျိုးသာ ဖြစ်ပေသည်။ ကာမ (၁၁) ဘုံဆိုသည်မှာ- ရေ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ် ဟူသော အပါယ် (၄) ဘုံနှင့် လူ့ပြည်၊ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ် ဟူသော ကာမသုဂတိ (၇) ဘုံတို့ဖြစ်သည်။

သတ္တဝါတဦး သေပြီးနောက် ဖြစ်နိုင်သောဂတိ (၅) မျိုး ဘဝ (၅) မျိုးရှိသည်။

- (က) ဒေဝဂတိ-နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်၊ ဗြဟ္မာ ၂၀-၌ နတ်ဗြဟ္မာ ဖြစ်ခြင်း၊
- (ခ) မနုဿဂတိ-လူ့ပြည်၌ လူဖြစ်ခြင်း၊
- (ပ) တိရစ္ဆာနဂတိ-တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ခြင်း။

(ဃ) နိရယဂတိ-ငရဲဘုံ၌ ငရဲသား ဖြစ်ရခြင်း၊

(င) ပေတဂတိ-ပြိတ္တာဘုံ၌ ပြိတ္တာ ဖြစ်ရခြင်းတို့ ဖြစ်သည်။

ထိုဂတိ(၅)မျိုး၊ ဘဝ(၅)မျိုးအနက် သင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ သေပြီးနောက် နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်ဟူသော ဒေဝဂတိနှင့် ကျန်ဂတိ (၄) မျိုးလုံး၌ ဖြစ်နိုင်သည်။ တနည်းအားဖြင့် ဈာန်အဘိညာဉ်မရသော လူသားမန်တယောက် သေလျှင် ကာမ(၁၁)ဘုံ၌ ဂတိ ၅-မျိုး၊ ဘဝ ၅-မျိုး၌ဖြစ်နိုင်သည်။

စုန်ကြမလား ဆန်ကြမလား

ထင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ သေပြီးနောက် ရောက်နိုင်သော ကာမ (၁၁)ဘုံတွင် အပါယ် ၄-ဘုံမှာ အစုန်ဖြစ်၍ လူ့ဘုံ နတ် ခြောက်ဘုံတို့မှာ အဆန်ဘုံများဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ ဖြစ်ကြသည့်အလျောက် ဩကာသ ကန်တော့ခန်းဘုရားရှိခိုးမှာပင် အပါယ် ၄-ပါး၊ ကပ်သုံးပါးမှ ကင်းလွတ်ရပါလို၏ ဟု ဆုတောင်းထားသဖြင့် အပါယ် ၄-ဘုံသားတို့၏ ဆင်းရဲဒုက္ခ ခံစားကြရပုံကို အတော်အတန် သိနားလည်ထားကြပြီး ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် သင်တို့ သေပြီးနောက် စုန်ချင်ကြသလား၊ ဆန်ချင်ကြသလား ဟု မေးရန်ပင် လိုမည်မထင်ပေ။ လူတိုင်းပင် သေပြီးနောက် လူ့ပြည် နတ်ပြည်သို့ ရောက်၍ လူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာကို ခံစားချင်ကြမည် ဖြစ်ပါသည်။

လူ့ပြည် နတ်ပြည်ကို ရောက်ချင်တိုင်း ရောက်နိုင်ပါသလား ဟု စာရှုသူက ပြန်မေးချင်နေပြီထင်ပါသည်။ ရောက်ချင်လျှင် ရောက်နိုင်ပါသည်။ ရောက်နိုင်ဖို့အတွက် သေခါနီး စက္ကန်ပိုင်း ကာလ စိတ်ထားမှန်ဖို့ အလွန်အရေးကြီးပါသည်။ လူ့ဘုံနတ်ဘုံ နှင့် အပါယ် ၄-ဘုံတို့မှာ အဆပေါင်း မနှိုင်းယှဉ်လောက်အောင် ကွာခြားပါသည်။ သတ္တဝါတစ်ဦး သေပြီးနောက် အောက် အပါယ် ၄-ဘုံသို့စုန်ရမည်၊ အထက်လူ့ဘုံ နတ်ဘုံသို့ ဆန်ရ မည်ကို အဆုံးအဖြတ်ပေးသည်မှာ ထိုသတ္တဝါ သေခါနီး စက္ကန်ပိုင်းအလိုတွင် ဖြစ်သောစိတ်ထား (မရဏာသန္ဓေဇော) သာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစက္ကန်ပိုင်း စိတ်ထားမှားလျှင် အပါယ် တို့သို့ ရောက်သွားမည်ဖြစ်၍ စက္ကန်ပိုင်း စိတ်ထားမှန်လျှင် လူ့ဘုံ နတ်ဘုံသို့ရောက်သွားမည် ဖြစ်ပါသည်။

ကံတခုတည်းက ပဋိသန္ဓေအကျိုးပေး

လူတယောက်သည် မွေးသည်မှ သေသည်အထိ ဘဝ တခုအတွင်း၌ လောဘ ဒေါသ မောဟ တရားများ အခြေခံ သော အကုသိုလ်ဒုစရိုက်မှုများကို သိန်းသန်း ကုဋေ ပြုလုပ်ခဲ့ ကြမည်။ သဒ္ဓါတရားကို အခြေခံ၍ ကံ ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်ကာ ဒါန သီလ ဘာဝနာမှု ကုသိုလ်တရားတို့ကို လည်း သိန်းသန်းကုဋေပြုလုပ်ခဲ့ကြမည်။

ထိုကုသိုလ်မှု အကုသိုလ်မှုတို့ကို ပြုလုပ်ရာ၌ပြုဖြစ်အောင် စေ့ဆော် တိုက်တွန်းသော စေတနာကို ကံဟုခေါ်သည်။ လူတယောက်သည် ဘဝတခု၌ ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကံတို့ ရောထွေး ပြုမိလျက်သား ဖြစ်နေပေသည်။ အကုသိုလ်ကံ

သည် အပါယ်ဘုံသို့ ကျရောက်စေ၍ ကုသိုလ်ကံက သုဂတိဘုံသို့ ရောက်အောင် တွန်းမြှောက်ပင့်တင်နိုင်ပေသည်။

ကံနှစ်မျိုးကို ပြုထားမိသော လူသားသည်သေဆုံးကွယ်လွန်သောအခါ ကုသိုလ်ကံက အရင်အကျိုးပေးမည်လော။ အကုသိုလ်ကံက အရင်အကျိုးပေး မည်လော။ ကုသိုလ်ကံ သိန်းသန်းကုဋေထဲမှအဘယ်ကုသိုလ်ကံက ပထမအကျိုးပေး မည်နည်း။ ကုသိုလ်အားလုံး စုပေါင်းအကျိုးပေးမည်လော။ အကုသိုလ်အားလုံး စုပေါင်းအကျိုးပေးမည်လော။

လူတယောက်သည် ဘဝတခု၌ ကံပေါင်းများစွာ ပြုလုပ်ခဲ့သော်လည်း ထိုသူသေဆုံးသောအခါ ဘဝသစ်၌ ထွက်ပေါ်အသစ်အပြစ် ပဋိသန္ဓေကိုဖြစ်စေသည်မှာ ကံတခုတည်းသာ ဖြစ်၏။ ထိုတခုတည်းသော ကံကား ကုသိုလ်ကံလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ အကုသိုလ်ကံလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ ဤနေရာတွင် ကံတရားများ၏ ပဋိသန္ဓေကျိုးပေးမည့်ဦးစားပေးအစဉ်ကိုသိထားရန်လို၏။

ကံ ၄-မျိုး အကျိုးပေးအစဉ်

လူတယောက်သည် ဘဝတခုတွင် ကုသိုလ် အကုသိုလ်နှစ်မျိုးစလုံးကို အကြိမ်ကြိမ် ပြုလုပ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ထိုသူသေသောအခါ ထိုကံများအနက်မှ တခုတည်းသော ကံကသာ ပဋိသန္ဓေကျိုးကို ပေးမည်။ (မွေးသည်မှသေသည်အထိ ပဝတ္တိအကျိုးကိုကား ကံပေါင်းများစွာက ထိုက်သင့်သလို ပေးမည် ဖြစ်ပါသည်)။ အကျိုးပေး ဦးစားပေးမှုအရ ကံတရားကို ၄-မျိုးခွဲထားသည်။ ၎င်းတို့မှာ—

- ၁။ ဂရုကကံ ပထမ
- ၂။ အာသန္နကံ ဒုတိယ
- ၃။ အာစိတ္တကံ တတိယ
- ၄။ ကဋ္ဌတ္တာကံ စတုတ္ထ—

တို့ဖြစ်သည်။

အမိ၊ အဖ၊ ရဟန္တာသတ်သူ၊ သံဃာသင်းခွဲသူ၊ ဘုရားရှင်အား သွေးစိမ်းတည်အောင် လုပ်သူ၏ကံကို အကုသိုလ် ဂရုကကံဟု ခေါ်၏။ မြန်မာလို ကြီးလေးသော ကံဟု ခေါ်သည်။ ထိုဂရုကကံကိုပြုထားသောသူ သေလျှင် အခြားကုသိုလ်ကံတွေ မည်မျှပြုလုပ်ထားစေကာမူ ထိုဂရုကကံသာ ပထမဆုံး အကျိုးပေးမည်။ ဆိုလိုသည်မှာ ထိုသူသေလျှင် မုချကေန် အဝိစိ ငဲ့သို့ ကျရောက်ရမည်။

မဟဂ္ဂုတ်ဈာန် ၉-ပါးသည် ကုသိုလ် ဂရုကကံဖြစ်သည်။ မဟဂ္ဂုတ်ဈာန်တပါးပါးကို ရထားသူဖြစ်ပါက ရှေးအခါကပြုခဲ့ဖူးသော အကုသိုလ်ကံ အခြားကုသိုလ်ကံများ ရှိစေကာမူ ဗြဟ္မာဘုံ ၂၀-သို့သာ ရောက်ကြရသည်။ တမင်တဖိုလ် ရထားသူ ဖြစ်လျှင်လည်း သုဂတိဘုံဘဝသို့သာ ကေန်ရောက်ရပေသည်။

ဂရုကကံကို မပြုလုပ်ခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ် အဖို့ သေခါနီးတွင် ပြုလုပ်သောကံ၊ ရှေးကပြုလုပ်ခဲ့သည်ကို ပြန်လည်အောက်မေ့ဆင်ခြင်သောကံက ပဋိသန္ဓေအကျိုးကို ပေးမည်။ ထိုသေခါနီး ပြုသောကံကို အာသန္နကံဟု ခေါ်သည်။ ထိုသေခါနီး ပြုသော အာသန္နကံသည် ကုသိုလ်ကံလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

အကုသိုလ်ကံလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အကုသိုလ်ဇောစိတ်ဖြင့်
သေလျှင် အပါယ်၄-ပါးသို့ကျမည်။ ကုသိုလ်ဇောစိတ်ဖြင့် သေ
လျှင် လူ့ ဘုံနတ်ပြည် ၆-ထပ်သို့ ရောက်မည်။

သေခါနီးပြုသော အာသန္နကံမရှိလျှင် ဘဝတသက်တာ
အတွင်း အမြဲတစေ အများအားဖြင့်ပြုလုပ်ခဲ့သော ကုသိုလ်
အကုသိုလ်ကံတို့က အကျိုးပေးမည်။ ထိုကံကို အာစိဏ္ဍကံ=
အမြဲလေ့ကျက်အပ်သော ကံဟု ခေါ်သည်။ သေခါနီးပြုသော
အာသန္နကံမရှိမှ အာစိဏ္ဍကံ အကျိုးပေးနိုင်သည်ကို အထူး
သတိပြုသင့် ကြသည်။ တသက်လုံး ကုသိုလ်ကောင်းမှုများ
ပြုလာခဲ့စေကာမူ အကုသိုလ်ဇောစိတ်ဖြင့် သေခဲ့သော် အပါယ်
သို့ကျရမည်။

ဘုရားရှင်လက်ထက် တသက်လုံးရဟန်းတရားကိုအားထုတ်
ခဲ့သော တိဿမထေရ်ကြီးသည် သင်္ကန်းသစ်၌ စွဲလမ်းသော
အာသန္နကံလောဘဇောဖြင့် သေ၍ ၇-ရက်မျှ သန်းပြိတ္တာ
ဖြစ်ခဲ့ရပေသည်။ အနှစ်နှစ်သောင်း ရဟန်းတရားအားထုတ်
ခဲ့သော်လည်း ပိန်းပင်ကို လှေပေါ်မှဆွဲမိ၍ ပိန်းပင်ကျွတ်ပါ
ဇာသဖြင့် အာပတ်သင့်ပြီလောဟူသော ဝိနယကုက္ကုစ္စ အ-
ကုသိုလ်ဇောဖြင့် သေ၍ ရေကပတ္တနဂါးဖြစ်ခဲ့ရသည်။

မုဆိုး၊ တံငါ၊ လူဆိုး၊ လူမိုက် ဖြစ်ခဲ့စေကာမူ ကုသိုလ်ဇော
စိတ်ဖြင့်သေခဲ့လျှင် သုဂတိဘုံသို့ရောက်နိုင်သည်။ သာဓက
ပြရသော် သောဏမည်သော ရဟန်းတော်တပါးရှိသည်။
သူ၏ ဖခင်သည် မုဆိုးအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးခဲ့၍ သေခါနီး
သောအခါ ထိုမုဆိုးလုပ်ခဲ့သော အကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေး

တော့မည်ဖြစ်၍ သူ၏ စိတ်အာရုံတွင်ခွေးနက်ကြီးများက သူ
ကိုလိုက်နေသည်ဟုပေါ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ထိတ်လန့်ပြီး
ဦးပွင်းဘုရား...ခွေးနက်ကြီးတွေ လိုက်နေသည်မောင်းပါဟု
အော်ဟစ်ပြောဆိုသည်။ ထိုအခါ ရှင်သောဏက သူ၏ဖခင်
စည် အကုသိုလ်ကမ္မနိမိတ် ထင်နေပြီ။ သေလျှင် အပါယ်
ကျတော့မည်ဟု သိ၍ ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်ရွှေသို့ လူမမာ
ကိုချီမ၍ ဘုရားရှင်အား ပန်း ဆီမီး ရေချမ်းကပ်ပါဟုပြော၏။
စားရဟန်း ပြောသည့်အတိုင်း ဘုရားဆင်းတုတော်အား
ဖူးမြော်ကာ ပန်း ဆီမီး ရေချမ်းပူဇော်လိုက်သည်။ ထိုအခါ
မိမာန် ပဒေသာပင်ကြီးများ အာရုံ၌ ပေါ်လာကာ ကုသိုလ်
စိတ်ဖြင့် သေ၍ မုဆိုးကြီးမှာ နတ်ဘုံသို့ ရောက်သွားရ
လေသည်။

နှစ်ပေါင်း ၅၀ ထောင်မှူးသူသတ်သမားကြီးဖြစ်ခဲ့၍ ထို
အကုသိုလ်ကံများကို အောက်မေ့နေသဖြင့် တရားပင် ဖြောင့်
အောင် မနာနိုင်သောတမ္မဒါဠိကအား ရှင်သာရိပုတြာက
ဘုရင်ခိုင်း၍ သတ်လျှင် သင့်မှာ အပြစ်ရှိပါမလား ဟု
ပရိယာယ်ဖြင့် ဟောလိုက်ရာ ဘုရင်ခိုင်းသဖြင့် သတ်ခြင်း
ဖြစ်၍ သူ့မှာအပြစ်မရှိဟု ယုံကြည်သွားပြီး တရားတော်ကို
စည်ငြိမ်စွာ ဆက်လက်နာကြားနိုင်ပြီးနောက် မကြာမီ ထို
ကုသိုလ်မရဏာသန္ဓေဖြင့် သေဆုံး၍ တာဝတိံသာနတ်ပြည်
သို့ ရောက်ခဲ့ပေသည်။

ဖော်ပြပါဝတ္ထုသာဓကများကိုထောက်ထား၍ အာစိဏ္ဍကံ
ကုသိုလ် ပြုထားသူတို့က “ငါတို့ကောင်းမှုပြုထားပြီပဲ၊ သေ
လျှင် သုဂတိရောက်ရမှာပေါ့”ဟု ပေါ့ပေါ့ဆဆ အမှတ်မဲ့

သေကြပါက သေခါနီး အကုသိုလ် အာသန္နကံက အကျိုးဝင် ပေး၍ အပါယ်ဘုံသို့ ကျရောက်နိုင်သည်ကို သတိပြုသင့်ကြ ပေသည်။ အာစိတ္တကံ အကုသိုလ် များများ ပြုခဲ့သူတို့ကလဲ “ငါတို့သည် အကုသိုလ်ကံတွေ ပြုခဲ့မိပြီ၊ ထို့ကြောင့် သေယင် တော့ အပါယ်ကျတော့မှာပဲ” ဟု ဥပါဒါန် မစွဲလမ်းမကြောက် လန့်မှု၍ အာစိတ္တကံ အကုသိုလ်ကို ကျော်လွှားနိုင်စေရန် အောင် အားကောင်းသော အာသန္နကံ ကုသိုလ်တွေပြုင့် သုဂတိဘဝသို့ ထက်လှမ်းသင့်ကြပေသည်။

“အာသန္နကံ ကုသိုလ်ရှိလျှင် သုဂတိဘဝ ရောက်နိုင် တာပဲ” ဟု အာသန္နကံ အားကိုးဖြင့် အကုသိုလ်ဒုစရိုက်မှုတို့ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ မပြုမိကြရန် ဒါန သီလ ဘာဝနာ အာစိတ္တကံ ကုသိုလ် တို့ကို မပြုပဲ မေ့မေ့လျော့လျော့ မနေမိကြရန်လည်း သတိရှိ သင့်ပါသည်။ ကုသိုလ် အာသန္နကံကြောင့် သုဂတိသို့ ရောက် ဝေနိုင်သည့်အတွက် တသက်တာ ပြုခဲ့သော အာစိတ္တကံ အ ကု သို လ် တို့က တဆက် တည်း သော ဘဝအတွက် ပဋိ သန္ဓေကျိုးကို မပေးနိုင်သော်လည်း နောက်နောင်ဘဝများ၌ ပဋိသန္ဓေကျိုးကို ပေးနိုင်သေးသည်။ အကုသိုလ်ကံ ပြုခဲ့သူတို့ သည် ဖြစ်ရာဘဝ၌ အသက်တိုခြင်း၊ အနာများခြင်း၊ ဆင်းရဲ ခြင်း၊ အခြံအရံနည်းပါးခြင်း၊ ချစ်သူနည်းပါး မုန်းသူများ ခြင်း၊ ဘဝအောက်တန်းကျခြင်း သော ပဝတ္ထိကျိုးများကို လည်း မရချေကြရမည်ကို သတိပြုကြ၍ ဒုစရိုက်မှုတို့ကို ကြီးစား ရှောင်ကြဉ်သင့်ကြလေသည်။

ဘဝသံသရာ လမ်းတလျှောက်တွင် သုဂတိဘဝသို့ရောက်၍ အသက်ရှည်၊ အဆင်းလှ၊ အနာဂင်၊ ချမ်းသာ၍ ငြိမ်း

သင်းပင်းများပြီး မိတ်ဆွေကောင်း ဆရာကောင်းနှင့် တွေ့၍ ပါရမီအဆင့်ဆင့်ဖြည့်ကာ ဒုက္ခခပ်သိမ်းတို့ ငြိမ်းရာနိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်ရေးအတွက် အသက်၌စဉ် မသေခင်က ဒါန၊ သီလ၊ ဘမာဓိ၊ ပညာ အာစိတ္တကံ ကုသိုလ်တို့ကို တတ်နိုင်သမျှ ကြီးစားအားထုတ်ထားသင့်ကြပေသည်။)

အထက်ပါ ဂဓကကံ၊ အာသန္နကံ၊ အာစိတ္တကံ ၃-မျိုး အကျိုးပေးခွင့် မရှိမှသာလျှင် ဤဘဝ၌ သာမန် အမှတ်မထင် ပြုခဲ့သော ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံတို့က ပဋိသန္ဓေအကျိုးကို ပေးနိုင်ပေသည်။ ထိုစေတနာကံကို ကုသိုလ်ကံဟု ခေါ်သည်။

သေခါနီးရှောင်ရန်

သေခါနီး၌ ကုသိုလ်အာသန္နကံတွေဖြင့် သေခဲ့လျှင် သုဂတိ ဘဝ (လူ့ ဘဝ၊ နတ်ဘဝ)ကို ရ၍ အကုသိုလ် အာသန္နကံတွေ ဖြင့် သေခဲ့လျှင် ရုဂ္ဂတိဘဝ (ငရဲ တိရစ္ဆာန် ပြိတ္တာ အသုရကာယ် ဘဝ)ကို ရမည်ဟု ဘုရားရှင်ဟောထားတော်မူသည်။ သေခါနီး ၌ ဇနီး ခင်ပွန်း သားသမီး ဆွေမျိုး ဆရာတပည့် တိုက်တာ အိုးအိမ် ပစ္စည်း ဥစ္စာတို့ကို စွဲလမ်း ငဲ့ကွက် ထွယ်တာ၍ သေ ပါက မိမိအိမ်၌ မြွေကြက်၊ ခွေး၊ ဆိတ်၊ နွား စသည့် တိရစ္ဆာန် များနှင့် အဝိမ်း တစ္ဆေ သူရဲစသော ပြိတ္တာတို့ ဖြစ်တတ် သည်။

ဘဒ္ဒဗိဇ္ဇေဝင်္ဂ၏ အလောင်း မဟာပနာဒ မင်း၏ ဆွေမျိုး များ ပြာသာဒ်ဆောင်ကြီးကို စွဲလမ်းသေ၍ ထိုပြာသာဒ်အနီး ၌ ငါး၊ လိပ်၊ ဇား စသည်တို့ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုအထဲထဲကြံ ထည် သင်္ကန်း၌ စွဲလမ်းသေ၍ သန်းပြိတ္တာဖြစ်ခဲ့သည်။ ဖောက်

ပြန်သောဇနီးအား စွဲလမ်းမှုဖြင့်သေ၍ ထိုဇနီးအိမ်၌ မြေ၊
ခွေး၊ နွားငယ် သိုးဘဝ ဆက်တိုက် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။သေ
ခါနီးတွင် ငဲ့ကွက် တွယ်တာစွဲလမ်းမှု မရှိရန်၊ ငဲ့ကွက် တွယ်တာ
စွဲလမ်း၍ သေခြင်းကို ဘုရားရှင် ကဲ့ရဲ့တော်မူကြောင်း နကုလ
မာတာက နကုလပိတာအား သတိပေး ဆုံးမခဲ့သည်တို့ကို
ဆင်ခြင် နှလုံးသွင်းလျက် ငဲ့ကွက် တွယ်တာ စွဲလမ်းမှုသိယော
ဇဉ်တို့ကို ဖြတ်တောက်၍သေခါနီး၌ မရဏာသန္တလောဘဇော
မစောမိအောင် သတိပြုသင့်ကြပေသည်။

တစုံတယောက် သေခါနီးဆဲဆဲ ဖြစ်နေလျှင် သားသမီး
မြေးမြစ်နှင့် ဇနီး ခင်ပွန်းတို့ကို မမြင်ရအောင် အသံမကြား
ရအောင် စီမံထားသင့်ကြပေသည်။ အထူးသဖြင့် ပူဆွေး
ငိုကြွေးနေသောရုပ်၊ အသံတို့ကို မမြင်မကြား စေရအောင်
သတိပြု ဆင်ခြင်သင့်ကြပေသည်။

အလွန်ကြီး မကြောက်ပါနှင့်

သဗ္ဗ ဘာယန္တိ မဇ္ဈနော-သတ္တဝါ မှန်သမျှ သေရမှာ
ကြောက်ကြသည်။ ထိုသေရမှာ ကြောက်သူတို့တွင် ဘုရား
ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်များ မပါပေ။ ဘုရားရဟန္တာများမှာ ဤဘဝ
ဤခန္ဓာကံယ်ကို တပ်မက် စွဲလမ်းမှု မရှိ။ ဒကာ ဒကာမတပည့်
သာဝကတို့နှင့် ကျောင်းကန် တိုက်တာတို့ကို ငြိကပ်တွယ်တာ
စွဲလမ်းမှု တဏှာမရှိသောကြောင့် သေရမှာ မကြောက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

ပုထုဇဉ် လူသာမန်တို့ကား မိမိ၏ဘဝ ခန္ဓာကိုလည်း
စွဲလမ်းသည်။ ဇနီး ခင်ပွန်း သားသမီး မြေးမြစ် ဆွေမျိုး

မိတ်သင်္ဂဟများကိုလည်း တွယ်တာသည်။ အိုးအိမ် ရွှေ ငွေ
စသော ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ကိုလည်း တပ်မက်နေသည်။ မိမိသေ
ဆုံးသောအခါ ထိုဘဝခန္ဓာ ဇနီးခင်ပွန်း သားသမီးမြေးမြစ်
ဆွေမျိုး စည်းစိမ်ဥစ္စာနှင့် ခွဲရတော့မည်ဟု တွေးမိကာ အလွန်
အမင်း ကြောက်လန့်တတ်ကြသည်။

ကြောက်တတ်သော ပုထုဇဉ် မျိုးဖြစ်၍ မကြောက်ပါ
နှင့်ဟု မတိုက်တွန်းလိုပါ။ သို့ရာတွင် သေခါနီးကာလတွင်
အလွန်အလွန်ကြီး ကြောက်ရွံ့မှု မဖြစ်စေရန် ရုပ်နာမ်ဓမ္မ
သင်္ခါရတို့၏ မမြဲခြင်းအနိစ္စ၊ ဆင်းရဲခြင်း ဒုက္ခ၊ အစိုးမရ အလို့
သို့မလိုက်ခြင်း အနတ္တ၊ ရုပ်နာမ် သင်္ခါရတို့သည် ဖြစ်ပြီးနောက်
ချုပ်ပျောက်ရခြင်းသဘော ရှိကုန်၏။ ထိုရုပ်နာမ်တို့ ချုပ်
ငြိမ်းရာနိဗ္ဗာန်သည်သာ ချမ်းသာအစစ်အမှန် ဖြစ်လေသည်
တကားဟု နှလုံး သွင်း ဆင် ခြင် ခြင်းဖြင့် သေခါနီး
ကြောက်စိတ်ကို လျော့ပါးစေသင့်ကြပေသည်။ ကြောက်
အားကြီး၏ စိတ်ဓာတ်ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေပါက
အထက်တွင်ပြခဲ့သော ကုသိုလ် မရဏာသန္တဇော မစောနိုင်ပဲ
အကုသိုလ် ဒေါသဇောများစော၍ အပါယ်သို့ ကျရောက်တတ်
သဖြင့် အလွန်အမင်း ကြောက်ခြင်းကို တရားသဘောဆင်
ခြင်ခြင်းဖြင့် ရှောင်ကြဉ်သင့်လှပေသည်။

သုတသောမထုံး နှလုံးမူ

သေရမှာကိုကြောက်တတ်သော ပုထုဇဉ် လူသာမန်တို့
အား ပုထုဇဉ်ပင် ဖြစ်သော်လည်း သေရမှာကို မကြောက်
သော သုတသောမထုံးကို နှလုံးမူ၍ သတ္တိရှိရှိ ကြည်ကြည်

လင်လင် သေနိုင်ကြရန် မဟာသုတသောမ ဇာတ်ကို အကျဉ်းဖော်ပြလိုပေသည်။

လူသားစား ပေါရိသဒသည မဟာသုတသောမမင်းအား သတ်၍ စားရန် ပြင်ဆင်နေသည်။ အခြားပုဂ္ဂိုလ်များကို သတ်၍စားမည်ပြုစဉ် လူတို့သည် ကြောက်ရွံ့ ရုန်းကန်ကြသည်။ သို့ရာတွင် သုတသောမမင်းကား ကြောက်ခြင်း လုံးဝ မရှိ၊ ပကတိကြည်လင်သော မျက်နှာရှိသည်။ ထိုကြောင့် ပေါရိသဒက သုတသောမမင်းအား ဘာကြောင့် သေရန် မကြောက်သလဲဟု မေးလေသည်။

သုတသောမမင်းက—

ပေါရိသဒ... ငါသည် ကုသိုလ်ကောင်းမှု တို့ကို များစွာ ပြုခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ မိဘတို့ကိုလည်း လုပ်ကျွေးခဲ့ပြီးပြီ။ ဆွေမျိုး မိတ်သက်ဟူ၍အား ပြုသင့်သည့် ဝတ်ကိုလည်း ပြုပြီးပြီ။ ပစ္စည်းဥစ္စာ များစွာတို့ကိုလည်း ရဟန်း သူတော်ဝင်တို့အား လှူဒါန်းပေးကမ်းခဲ့ပြီးပြီ။ ဤကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကို ပြုခြင်းဖြင့် တမလွန်ဘဝသို့ သွားရာ သံသရာ ခရီးလမ်းကို ရှင်းလင်း သုတ်သင်ပြီး ဖြစ်သည်။ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ငါသည် သေရမည်ကိုမကြောက်ဟု ဖြေကြားခဲ့သည်။

သင်တို့ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ ဖြစ်ကြသည့် အလျောက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကို ပြုခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သည်။ သေပြီးနောက် သုဂတိဘဝသို့ ရောက်နိုင်ရန် ဒါန၊ သီလ၊ သမာဓိ ပညာတရားတို့ကို စွမ်းနိုင်သမျှ ပြုလုပ်ဆည်းပူး ပွားများပြီး

ဖြစ်၍ တမလွန်လောက သွားရာလမ်းကို သုတ်သင် ရှင်းလင်း ပြီးသူများသာ ဖြစ်ကြသည်။

သုတသောမမင်း၏ထုံးကို နှလုံးမူ၍ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကို ပြုထားပြီးသော သင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း သေရမှားကို အလွန်ကြီး မကြောက်ကြပဲ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ကုသိုလ် မရကာသန္တဇောဖြင့် သေနိုင်အောင် သတိပြုသင့်ကြပေသည်။

သေခါနီးဆောင်ရန်

လူတယောက်သည် သေပြီးနောက် သုဂတိဘဝ(လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘဝ)ကို ရောက်ရန်သေခါနီး၌ ကုသိုလ်စိတ် အစဉ်ဖြစ်ရန် အာသန္နကံ ကုသိုလ်ဇော စောရန် လိုအပ်သည်။ ကံ ကံ၏ အကျိုးကို ယုံကြည်၍ ဘုရား၊ တရား၊ သံသာ ရတနာသုံးပါး၏ ဂုဏ်ကို ဆင်ခြင်ပွားများ အောက်မေ့လျက် သေလျှင် သုဂတိဘဝသို့ ရောက်နိုင်သည်ဟု နေတ္ထိပါဠိတော် ပသန္နဝိတ္တ သုတ်တွင် ဟောထားသည်။

သင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အလွန်တရာ ကြံ့ကြိုက်ခဲလှသော ဘုရားရှင် သာသနာနှင့် ကြုံတွေ့နေရသည်။ အလွန်တရာ ရနိုင်ခဲသော မနုဿတ္တဒုလ္လဘ လူ့အဖြစ်ကို ရနေကြသည်။ ကြားနာရခဲလှသော သူတော်ကောင်းတရားကို ကြားနာ ဖတ်ရှုခွင့် သဒ္ဓမ္မသဝန အတိဒုလ္လဘ ကိုလည်း ကံကောင်း ထောက်မ ရရှိနေကြသည်။ သူတော်ကောင်းတရားမှန်ကို နာကြားဖတ်ရှုခွင့် ရသဖြင့် ရတနာသုံးပါးနှင့် ကံ ကံ၏ အကျိုးကို ယုံကြည်မှု သဒ္ဓါသမ္ပတ္တိဘဝ ဒုလ္လဘကို ရရှိနေကြသည်။

ထိုသဒ္ဒါတရားဖြင့် ဒါနမူတို့ကိုလည်း ပြုခဲ့သည်။ သီလမူတို့ကိုလည်း ဆောက်တည်ခဲ့သည်။ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတို့၏ မမြဲခြင်း အနိစ္စ၊ ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခ၊ အစိုးမရခြင်း အနတ္တဟူသော လက္ခဏာယာဉ် သုံးပါးကိုလည်း တတ်အားသမျှ ပွားများခဲ့ကြသည်။ ဘုရားရှင်အား သစ်သီး ဆွမ်း၊ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီးများ ဆက်ကပ်၍ ပရိတ်မေတ္တာတို့ကို ရွတ်ဆိုပွားများခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့ ပြုလုပ်ခဲ့ပြီးသောကုသိုလ်တို့ကို ပြန်လည်အောက်မေ့ခြင်း၊ ထိုကံတို့ကို ယခုပင်ပြုနေရသလို စိတ်ထဲ၌ ထင်လာခြင်းဖြင့် အာသန္နကံကုသိုလ်စောကို ဖြစ်စေနိုင်သည်။ အာသန္နကံ ကုသိုလ်စောစောနိုင်ရန်အတွက်လည်း အသက်ရှိစဉ် မသေခင်က ဒါန၊ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ၊ နိဗ္ဗိတိကဏ္ဍ သုတ္တန်လာ တရားတို့ကို ပွားများအားထုတ်ကာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသင့်ကြပေသည်။

ဘုရား တရား သံဃာ ရတနာသုံးပါး၏ဂုဏ်တော် ကျေးဇူးတော်တို့ကို ပွားများခြင်း၊ သက်တော်ထင်ရှား ဘုရားရှင်အား ရည်မှန်း၍ ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်ကို မျက်စိအာရုံစိတ်အာရုံမှာ ထင်စေ၍ စိတ်ဖြင့် ရှိခိုးပူဇော်ခြင်း၊ ရုပ်နာမ်ဓမ္မသင်္ခါရတရားတို့၏ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဖြစ်ပုံကို ဆင်ခြင်ပွားများခြင်း၊ ပရိတ်တရားတော်များ၊ ဓမ္မစကြာ၊ အနတ္တလက္ခဏသုတ် ပဋ္ဌာန်းစသည်တို့ကို စိတ်ထဲမှ ရွတ်ဖတ် ဆင်ခြင်နေခြင်း၊ လူမမာ ကြည့်သူတို့ကဖွင့်ပြသော ပရိတ်တရားကန်ဆက်ခွေများကို နာကြားခြင်း စသည်တို့ဖြင့်လည်း အာသန္နကံကုသိုလ်စောကို ဖြစ်စေနိုင်ပေသည်။

ထို အာသန္နကံကုသိုလ်စော၌ ပါသော 'စေတနာသည် ကုသိုလ်ကံဖြစ်၏။ ထိုကုသိုလ်ကံ၏ အကျိုးဖြစ်သော မဟာဝိပါက် ရှစ်ပါးအနက် တပါးပါးသည် ဘဝသစ်၌ ပဋိသန္ဓေစိတ်အမည်ခံလျက် သုဂတိ သတ္တဝါတဦး ဖြစ်လာပေသည်။

သေခြင်းဆိုင်ရာ အဘိဓမ္မာကို ကောင်းစွာ သဘောပေါက်၍ သေခါနီးကာလတွင် ရှောင်ရန်တို့ကို ရှောင်၍ ဆောင်ရန်တို့ကို ဆောင်ကာ သေပြီးနောက် သုဂတိဘုံဘဝရောက်နိုင်ကြပါစေဟု ဆန္ဒပြုလိုက်ရပါသတည်း။

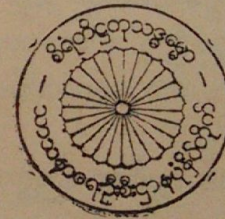
သန့်စင်ကြည်လင်သော တရားတော်နာ
ဓမ္မမိတ်ဆွေ သူတော်စင်များ မျှော်မှန်းသည့်
ကောင်းကျိုးဟူသမျှ မုချအောင်စေနိုင်သော

ပဋ္ဌာန်းပါဠိတော်

၂၄-ပစ္စည်း အဓိပ္ပာယ်အကျဉ်း

နှင့်

ဝိပဿနာ ကျင့်စဉ် အကျဉ်း

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်
သာသနာရေးဦးစီးဌာန ပုံနှိပ်တိုက်၌ ရိုက်နှိပ်သည်။

သာသနာ ၂၅၂၆ ကောဇာ ၁၃၄၄ ၁၉၇၂

ပ-မ-သ-စ- ၂၇၂-၁၁-၃-၇၅-၂၀၀၀၀ (၁)။

ရန်ကင်းမြို့၊ ရွှေဘိုလမ်း၊ ရွှေဘိုလမ်း၊ ရွှေဘိုလမ်း

ကြေးမုံမြို့နယ်၊ ရွှေဘိုလမ်း

ရွှေဘိုလမ်း၊ ရွှေဘိုလမ်း

ရွှေဘိုလမ်း၊ ရွှေဘိုလမ်း

ရန်ကင်းမြို့၊ ကမ္ဘာ့အေး သာသနာရေးဦးစီးဌာနပုံနှိပ်တိုက်တွင်
ဒုတိယ-ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးမြင့်မောင်
(မှတ်ပုံတင်အမှတ်-၀၂၄၀၅/၀၂၅၂၇) က
ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။

ပဋ္ဌာန်းပါဠိတော်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

“ပစ္စယုဒ္ဓေသပါဠိ”

ဟေတုပစ္စယော၊ အာရမ္မဏပစ္စယော၊ အဓိပတိပစ္စယော၊
အနန္တရပစ္စယော၊ သမနန္တရပစ္စယော၊ သဟဇာတပစ္စယော၊
အညမညပစ္စယော၊ နိဿယပစ္စယော၊ ဥပနိဿယပစ္စယော၊
ပုရေဇာတပစ္စယော၊ ပစ္ဆာဇာတပစ္စယော၊ အာသေဝနပစ္စ-
ယော၊ ကမ္မပစ္စယော၊ ဝိပါကပစ္စယော၊ အာဟာရပစ္စယော၊
ဣန္ဒြိယပစ္စယော၊ ဈာနပစ္စယော၊ မဂ္ဂပစ္စယော၊ သမ္ပယုတ္တ-
ပစ္စယော၊ ဝိပ္ပယုတ္တပစ္စယော၊ အတ္ထိပစ္စယော၊ နတ္ထိပစ္စယော၊
ဝိဂတပစ္စယော၊ အဝိဂတပစ္စယော။

၂၄-ပစ္စည်း အဓိပ္ပာယ်အကျဉ်း

၁။ ဟေတု ပစ္စယော။ ။ဟိတ် (၆) ပါးဖြစ်၍ ပစ္စယုပ္ပန်
တရားတော်တို့အား အမြစ်သဖွယ်
ကျေးဇူးပြုတတ်သောတရား။ ဝါ၊ ပညောင်ပင်အစရှိသည်တို့
၏အမြစ်သည် ထိုသစ်ပင်အား မြဲမြံခိုင်ခံ့စွာ တည်စေခြင်းငှာ
ကျေးဇူးပြုသကဲ့သို့ (ဟိတ် ၆-ပါးသည် သမ္ပယုတ်တရားတို့
အား မြဲမြံခိုင်ခံ့အောင် အမြစ်သဖွယ်) ကျေးဇူးပြုတတ်သော
တရား။

[ကျေးဇူးပြုသည် ဆိုရာ၌ - မဖြစ်ပေါ်သေးသည်ကို ဖြစ်ပေါ်စေခြင်း၊ ဖြစ်ပေါ်ပြီးသည်ကို တည်နေစေခြင်း၊ တည်နေသည်ကို တိုးပွားစေခြင်းတို့ပင်တည်း။]

၂။ အာရမ္မဏ ပစ္စယော။ ။ အာရုံ (၆) ပါးဖြစ်၍ ကျေးဇူးပြုတတ်သောတရား။ ဝါ၊ ကြီးတန်း၊ တောင်ငွေအစရှိသည်တို့သည် မစွမ်းမသန်သော သူတို့အား ထခြင်း၊ ရပ်ခြင်း၊ သွားခြင်းကိစ္စကို ပြီးစေသကဲ့သို့ အာရုံသည် စိတ်၊ စေတသိက်တို့အား ဖြစ်ပေါ်လာစေရန် ကျေးဇူးပြုတတ်သောတရား။

၃။ အဓိပတိ ပစ္စယော။ ။ အကြီးအမှူးဖြစ်၍ ကျေးဇူးပြုတတ်သောတရား။ ဝါ၊ စကြဝတေးမင်းသည် အထွတ်အထိပ် အချုပ်အခြာ အာဏာတန်ခိုးဖြင့် တပါးသောသူတို့၏ ကြီးသောသတ္တိကို တားမြစ်၍ တိုင်းနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတို့အား အကြီးအကဲအစိုးရသော အဖြစ်ဖြင့် ကျေးဇူးပြုသကဲ့သို့ (ပစ္စယုပ္ပန်တို့အား အကြီးအမှူးအဖြစ်ဖြင့်) ကျေးဇူးပြုတတ်သောတရား။

၄။ အနန္တရ ပစ္စယော။ ။ အခြားမဲ့ (တဆက်တည်း အကြားမရှိ) ဖြစ်၍ ကျေးဇူးပြုတတ်သောတရား။ ဝါ၊ စကြဝတေးမင်း၏ နတ်ရွာလားခြင်းသည် သားကြီးရတနာအား မင်းအဖြစ် အဘိသိက်ခံခြင်းငှာ ကျေးဇူးပြုသကဲ့သို့ အခြားမရှိ (တဆက်တည်း) ကျေးဇူးပြုတတ်သောတရား။

၅။ သမနန္တရ ပစ္စယော။ ။ ကောင်းစွာ အခြားမဲ့ (တဆက်တည်း အကြားမရှိ) ဖြစ်၍ ကျေးဇူးပြုတတ်သောတရား။ ဝါ၊ စကြဝတေးမင်း၏ အရညဝါသီတောထွက်တော်မူ၍ ရဟန်းပြုခြင်းသည် သားကြီးရတနာအား မင်းအဖြစ်ကိုရစေခြင်းငှာ ကျေးဇူးပြုသကဲ့သို့ ကောင်းစွာ အခြားမဲ့ အခြားမရှိ ကျေးဇူးပြုတတ်သောတရား။

၆။ သဟဇာတ ပစ္စယော။ ။ အတူတကွဖြစ်၍ ကျေးဇူးပြုတတ်သောတရား။ ဝါ၊ ဆီမီးသည် မိမိတောက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် အတူတကွ အလင်းကို ဖြစ်စေသကဲ့သို့ တို့အတူ အကြောင်းတရားတို့သည် မိမိတို့ဖြစ်ပေါ်လာသည်နှင့်တပြိုင်နက် ပစ္စယုပ္ပန် အကျိုးတရားတို့ကိုလည်း တပြိုင်နက်အတူတကွ ဖြစ်ပေါ်လာအောင် ကျေးဇူးပြုတတ်သောတရား။

၇။ အညမည ပစ္စယော။ ။ အချင်းချင်း အပြန်အလှန်ကျေးဇူးပြုတတ်သောတရား။ ဝါ၊ ဆစ်သားသုံးခု တိဇဏ္ဍသည် အချင်းချင်း တချောင်းသည် တချောင်းအား လောက်ပံ့ခိုင်စေခြင်းငှာ အပြန်အလှန်ကျေးဇူးပြုသကဲ့သို့ အချင်းချင်း အပြန်အလှန် ကျေးဇူးပြုတတ်သောတရား။

၈။ နိဿယ ပစ္စယော။ ။ မှီရာတည်ရာဖြစ်၍ ကျေးဇူးပြုတတ်သောတရား။ ဝါ၊ မြေကြီးသည် သစ်ပင် အစရှိသည်တို့အား မှီရာတည်ရာ အဖြစ် ကျေးဇူးပြုသကဲ့သို့ မှီရာတည်ရာအဖြစ်ဖြင့် ကျေးဇူးပြုတတ်သောတရား။

၉။ ဥပနိဿယ ပစ္စယော။ ။အားကြီးသော အကြောင်း
ဖြစ်၍ ကျေးဇူးပြုတတ်သော
တရား။ ဝါ။ မိုးဥတုအခါ ရွာသောမိုးကြီးသည် ထိုမိုးကို မှီ
ကုန်သော သစ်ပင်၊ သတ္တဝါ၊ အစရှိသည်တို့အား အားကြီး
သောအကြောင်း အဖြစ်ဖြင့် ကျေးဇူးပြုသကဲ့သို့ ပစ္စယုပ္ပန်
တရားတို့အား အားကြီးသော အကြောင်းအဖြစ်ဖြင့် ကျေး
ဇူးပြုတတ်သောတရား။

၁၀။ ပုရေဇာတ ပစ္စယော။ ။ရှေး၌ဖြစ်နှင့်၍ ကျေးဇူးပြု
တတ်သောတရား။ ဝါ။ကမ္ဘာ
ဦး၌ဖြစ်သော နေ့လတို့သည် မိမိတို့ထင်ရှားရှိခိုက် အလင်းကို
မှီကုန်သော သတ္တဝါတို့အား ရှေး၌ဖြစ်နှင့်၍ ကျေးဇူးပြုသ
ကဲ့သို့ (ရှေး၌ဖြစ်နှင့်၍) ကျေးဇူးပြုတတ်သောတရား။

၁၁။ ပစ္စာဇာတ ပစ္စယော။ ။နောက်မှဖြစ်၍ ကျေးဇူးပြု
တတ်သောတရား။ ဝါ။ လင်း
တယ်တို့၏အာဟာရ၌ ချင်ခြင်းစေတနာသည် နောက်မှဖြစ်
၍ ထင်ရှားရှိသော ကိယ်အား ကျေးဇူးပြုသကဲ့သို့ နောက်မှ
ဖြစ်၍ ကျေးဇူးပြုတတ်သောတရား။

(အရှင်ဗာကုလ ရဟန္တာအလောင်းသည် မွေးခါစ နို့စို့
အရွယ်အခါက ဆမုဒ္ဒရာအလယ်၌ ရေထဲသို့ကျသွားရာ ရေနစ်
၍မသေ၊ ထိုသို့မသေခြင်းမှာ နောင်အခါ ရဟန္တာဖြစ်မည့်
သတ္တိက အရှင်ဗာကုလအား မသေစေရန် အကျိုးပြုသော
ကြောင့်တည်း။)

၁၂။ အာသေဝန ပစ္စယော။ ။အဖန်တလဲလဲ မှီဝဲထုံအပ်သည်
ဖြစ်၍ ကျေးဇူးပြုတတ်သော
တရား။ ဝါ။ ရှေးရှေး၌ ထုံအပ်သောနံ့သာသည်၊ နောက်
နောက်၌ ထုံအပ်သောနံ့သာအား အဆင်းအနံ့ လွန်စွာတိုး
ပွား ခိုင်မြဲစေခြင်းငှာ ကျေးဇူးပြုသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊
ရှေးရှေးသင်အပ်သော ကျမ်းဂန်သည် နောက်နောက်သင်အပ်
သော ကျမ်းဂန်အား လေ့ကျက်ခြင်းငှာ အားရှိ၍ ကျေးဇူး
ပြုသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အဖန်တလဲလဲ မှီဝဲထုံအပ်သည်ဖြစ်
၍ ကျေးဇူးပြုတတ်သောတရား။

၁၃။ ကမ္မ ပစ္စယော။ ။စီရင်ခြင်းသံဝိဓာနကိစ္စနှင့် မျိုးစေ့
ဖြစ်စေခြင်း ဗီဇနိဓာန ကိစ္စဖြစ်၍
ကျေးဇူးပြုတတ်သောတရား။ ဝါ။ ကောင်းစွာ သိုမှီးသိမ်းဆည်း
စီရင်အပ်သော မျိုးစေ့သည် အညွန့်အညွှောက်၏ ဖြစ်ခြင်း
ငှာ အမှုအရာလုံ့လ၏ အဖြစ်ဖြင့် ကျေးဇူးပြုသကဲ့သို့ မျိုးစေ့
အဖြစ်ဖြင့် ကျေးဇူးပြုတတ်သောတရား။

၁၄။ ဝိပါက ပစ္စယော။ ။အကျိုးဖြစ်၍ ကျေးဇူးပြုတတ်
သောတရား။ ဝါ။ ချမ်းအေးသော
လေသည် ချမ်းအေးသောအရိပ်၌ နေသောသူအား ချမ်း
ငြိမ်းစေခြင်းငှာ ကျေးဇူးပြုသကဲ့သို့ ကံတို့၏အကျိုးအဖြစ်
ဖြင့် ((ငြိမ်သက်သည်ဖြစ်၍) အထောက်အပံ့ပြုမှုဖြင့် ကျေး
ဇူးပြုတတ်သောတရား။

၁၅။ အာဟာရ ပစ္စယော။ ။ထောက်ပံ့ခိုင်ခံ့စေတတ်သည်
ဖြစ်၍ ကျေးဇူးပြုတတ်သော
တရား။ ဝါ။ ထောက်ကန်သော သစ်သားတိုင်တို့သည် အိမ်

ဟောင်းအား၊ မြဲမြံခိုင်စေခြင်းငှာ ကျေးဇူးပြုသကဲ့သို့ (ထောက်ပံ့တတ်) ဆောင်တတ်သောအဖြစ်ဖြင့် ကျေးဇူးပြု တတ်သောတရား။

၁၆။ ဣန္ဒြိယ ပစ္စယော။ ။အစိုးရသည်ဖြစ်၍ ကျေးဇူးပြုတတ် သောတရား။ ဝါ။ တနိုင်ငံတပြည် တည်း၌ အသီးသီးဆိုင်ရာ ကိစ္စတာဝန်ကို ပေးအပ်ခံရသည့် အစိုးရသော လက်အောက်ခံမင်းတို့သည် (အချင်းချင်း ထို အစိုးရသောသတ္တိကို မပြစ်မှု၍) မိမိတို့၏ တာဝန်အရာ၌ အစိုးရပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆောင်ရွက်သည်၏ အဖြစ်ဖြင့် ကျေးဇူးပြုသကဲ့သို့ အစိုးရသည်၏အဖြစ်ဖြင့် ကျေးဇူးပြုတတ် သောတရား။

၁၇။ ဈာန ပစ္စယော။ ။ကပ်၍ စူးစူးစိုက်စိုက်ရှုတတ်သည် ၏အဖြစ်ဖြင့် ကျေးဇူးပြု တတ် သောတရား။ ဝါ။ တောင်ဖျား သစ်ပင်ဖျားသို့တက်၍ ကြည့် သောသူသည် အဝေးအနီးအရပ်တို့ကို မြင်ခြင်း၊ ထိုမြင်ခြင်း၌ အလိုရှိသောသူအား ကျေးဇူးပြုသကဲ့သို့ ကပ်၍ရှုတတ်သော အဖြစ်ဖြင့် ကျေးဇူးပြုတတ်သောတရား။

၁၈။ မဂ္ဂ ပစ္စယော။ ။ထွက်မြောက်ကြောင်းနည်းလမ်းဖြစ် ၍ ကျေးဇူးပြုတတ်သော တရား။ ဝါ။ ဤမှာဘက်မှ ထိုမှာဘက်သို့ ကူးသောသူသည် ဤမှာ ဘက်မှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ဖြစ်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ထိုမှာဘက်မှ ဤမှာဘက်သို့ ကူးလိုသောသူသည် ထိုမှာဘက်မှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ဖြစ်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဘဝ

တခုခုမှ ဘဝတခုခုသို့ဆောင်ပို့ ထွက်မြောက်ကြောင်း အဖြစ် ဖြင့် ကျေးဇူးပြုတတ်သော တရား။

၁၉။ သမ္ပယုတ္တ ပစ္စယော။ ။ယှဉ်သည်ဖြစ်၍ ကျေးဇူးပြု တတ်သော တရား။ ဝါ။

နို့ရည်၊ ထောပတ်၊ ပျား၊ သကာဟူသော စတုမဂ္ဂအရသာ သည် အချင်းချင်း နှီးနှောရောပြွမ်းသောအားဖြင့် ကျေးဇူးပြု သကဲ့သို့ အတူတကွ ယှဉ်ခြင်းဖြင့် ကျေးဇူးပြုတတ်သော တရား။

၂၀။ ဝိပ္ပယုတ္တ ပစ္စယော။ ။မယှဉ်သည်ဖြစ်၍ ကျေးဇူးပြု တတ်သော တရား။ ဝါ။

ခြောက်ပါးသော အရသာသည် အချင်းချင်း မနှီးမနှော မရောပြွမ်းသောအားဖြင့် ကျေးဇူးပြုသကဲ့သို့ မနှီးမနှော မယှဉ်သာခြင်းဖြင့် ကျေးဇူးပြုတတ်သော တရား။

၂၁။ အတ္ထိ ပစ္စယော။ ။ပစ္စုပ္ပန်၌ ထင်ရှားရှိဆဲဖြစ်၍ ကျေး ဇူးပြုတတ်သော တရား။ ဝါ။

ဟိမဝန္တာတောင်မင်းသည် မိမိကို မှီသောအားဖြင့် သစ်ပင် မြက်ပင် စသည်တို့အား ပြန်ပွားစေခြင်းငှာ မိမိထင်ရှားရှိနေ ခြင်းအားဖြင့် ကျေးဇူးပြုသကဲ့သို့ ထင်ရှားရှိသော အဖြစ်ဖြင့် ကျေးဇူးပြုတတ်သောတရား။

၂၂။ နုတ္တိ ပစ္စယော။ ။မရှိသည်ဖြစ်၍ ကျေးဇူးပြုတတ် သော တရား။ ဝါ။ ညဉ့်၏ ကင်းခြင်း

သည် နေ့ဖြစ်ခြင်းငှာ ကျေးဇူးပြုသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဆီမီး၏ ငြိမ်းခြင်းသည် အမိုက်အမှောင်ဖြစ်ခြင်းငှာ ကျေးဇူး

ပြုသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မရှိသောအဖြစ်ဖြင့် ကျေးဇူးပြု
တတ်သော တရား။

၂၃။ ဝိဂတ ပစ္စယော။ ။ကင်းမဲ့ ချုပ်ပျောက်သည်ဖြစ်၍
ကျေးဇူးပြုတတ်သော တရား။

ဝါ။ နေ၏ဝင်ခြင်းသည် လရောင် လင်းစေခြင်းငှာ ကျေးဇူးပြု
သကဲ့သို့ ကင်းချုပ်သည်၏ အဖြစ်ဖြင့် ကျေးဇူးပြုတတ်သော
တရား။

၂၄။ အဝိဂတ ပစ္စယော။ ။မကင်းသည်ဖြစ်၍ ကျေးဇူးပြု
တတ်သော တရား။ ဝါ။ မဟာ

သမုဒ္ဒရာသည် မိမိကို မှီကုန်သော ငါး-မကန်း အစရှိသည်
တို့၏ ပီတိသောမနဿ ပွားခြင်းငှာ မိမိ၏ မကင်းသော
အဖြစ်ဖြင့် ကျေးဇူးပြုသကဲ့သို့ မကင်းသည်၏ အဖြစ်ဖြင့်
ကျေးဇူးပြုတတ်သော တရား။

၂၄-ပစ္စည်း အဓိပ္ပာယ်အကျဉ်း ပြီး၏။

ဝိပဿနာ ကျင့်စဉ် အကျဉ်း

“တရားရှာ ကိုယ်မှာတွေ့” ဆိုသလို ဝိပဿနာတရားတွေ့
ဟာ အဝေးကြီးလိုက်ပြီး ရှာနေဖို့မလိုပဲ မိမိခန္ဓာကိုယ်ကောင်
ကြီးမှာ ဖြစ်ပေါ်ချုပ်ပျောက် နေကြတဲ့ဓာတ်အစု၊ ကလာပ်
အစုတွေရဲ့ သဘာဝလက္ခဏာတွေကို ပေါ်တုန်းပေါ်ခိုက်မှာ
မျက်စိအမြင်နှင့် မဟုတ်ပဲ ဘာဝနာဉာဏ်ဖြင့် ထိုးထွင်းပြီး
သိမြင်လာအောင် စူးစမ်းအားထုတ်ရတဲ့ အလုပ်ပါပဲ။ တိတိ
ပြောရယ် “ခန္ဓာမှာ ဉာဏ်စိုက်” ရတဲ့ အလုပ်မျိုး ဖြစ်
ပါတယ်။

အာနာပါနနှင့် ဓာတ်ရှုနည်း

တရားအားထုတ်လိုတဲ့ ယောဂီ သူတော်စင်များဟာ ဆိတ်
ငြိမ်ရာနေရာမှာနေပြီး ရတနာသုံးပါးအား ကန်တော့ခြင်း၊ မိမိ
ခန္ဓာကိုယ်ကို ဘုရားသခင်အားလှူခြင်း၊ အပြစ်ရှိသမျှကို ခွင့်
တောင်းခြင်း၊ မေတ္တာပို့၊ အမျှဝေ၊ သီလခံယူ စတဲ့ “ပုဗ္ဗကိစ္စ-
ပရိကံ” အမှုတွေကို ပြုလုပ်ပြီးတဲ့နောက် ကိုယ်ကိုဖြောင့်မတ်
စွာထား၊ ဘယ်ဘက်လက်ပေါ် ညာဘက်လက်တင်ပြီး သင့်
တော်မည့်အနေ တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်စေပြီး ဝင်လေ၊ ထွက်
လေ-တွေကို “သိပြီးမှ ဝင်စေ၊ သိပြီးမှ ထွက်စေ” ရအောင်
နှာသီးဝတွင် စိတ် စိုက်၊ သတိကပ်ထားပြီး မိနစ်အနည်း
ငယ်မျှ ဘဝင်ငြိမ်သက်လာသည့်တိုင်အောင် ရှုလိုက်၊ ရှိလိုက်
နဲ့ ရှုမှတ်နေရပါမည်။

ဝိပဿနာ ဖြစ်လာအောင် ရှုမှတ်ရပုံကတော့ ဝင်လေ ထွက်လေတွေ့ရဲ့ နှာသီးဝအတွင်း တုန်းကန်တိုးဝေ့လှုပ်ရှား နေတဲ့ “ဝိတ္တုမှန်” ခေါ်တဲ့ ပရမတ်ဝါယောရဲ့ သဘော လက္ခဏာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် နှာသီးဝမှာ ခက်မာနေတဲ့ အနေနှင့် ထိတိုက်နေတဲ့ “ဖောဠဗ္ဗ” လက္ခဏာတွေကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါမှ မဟုတ်ယင် ရှုသွင်းလိုက်တဲ့ ရှုထုတ်လိုက်တဲ့ လေတွေဟာ နှာတံအတွင်းမှာ ပူလာတဲ့အနေနဲ့ အေးလာတဲ့အနေနဲ့ဖြစ်တဲ့ “တေဇော” ခာတ်ရဲ့ သဘာဝလက္ခဏာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပရမတ် လက္ခဏာတခုခုကို အာရုံမပျံ့လွင့်စေပဲ သတိကပ် ရှုမှတ် နေယင် ဝိပဿနာဆိုတာဟာ ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။

ပြောပြခဲ့တဲ့ နည်းသုံးနည်းတွင် နှာသီးဝမှာ ခက်မာတဲ့ အနေနဲ့ ထိခိုက်နေတဲ့ ဖောဠဗ္ဗ-ပထဝီခာတ်။ ပူလာတဲ့အနေ၊ အေးလာတဲ့အနေဖြစ်တဲ့တေဇောခာတ် ၂-ခုတို့ဟာ တုန်းကန် တိုးဝေ့လှုပ်ရှားတဲ့ ဝါယောခာတ်လောက်ရှုမှတ်ရတဲ့ နေရာမှာ ကောင်းစွာ မထင်မရှားဖြစ်တတ်ပါရဲ့ တုန်းကန် လှုပ်ရှားတဲ့ ဝါယောခာတ်တခုတည်းကိုသာ ပိုမိုအာရုံစူးစိုက် သတိကပ် ရှုမှတ်နေလျှင် ပိုမိုခရီးရောက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အများသုံးနေ ကြတဲ့ “ထိသိ-သတိ” ဆိုတဲ့ နှာသီးဝမှာ ရှုသွင်းတိုင်း၊ ရှိက် ထုတ်တိုင်း ထိသိနေတဲ့ ဖောဠဗ္ဗသဘောကို မိအောင်ဖမ်းပြီး ရှုမှတ်နိုင်ယင်လဲ ဝိပဿနာ စစ်စစ်ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ဝင်လေ၊ ထွက်လေတွေ့ရဲ့ တုန်းကန်လှုပ်ရှားနေတဲ့ ဝါယော ခာတ်ရဲ့ သဘာဝလက္ခဏာတွေကို အာရုံမပျံ့လွင့်အောင် သတိ ကပ် ရှုမှတ်နေရပါမယ်။ သမာဓိအား မကောင်းသေးတဲ့ အချိန် မှာ စိတ်ကလေးဟာ တခါတရံ လွင့်ထွက်သွားတတ်ပြီး အဲဒီ

စိတ်ကလေးလွင့်ထွက်သွားတာနဲ့ တပြိုင်နက် “နှာသီးဝ” ဖြစ်တဲ့ ချည်တိုင်မှာ စိတ်ပြန်ငြိမ်လာစေရန် ပြုပြင်ပေးရပါမယ်။

အဲဒီလို စိတ်ကလေးထွက်သွားလိုက်-ချည်တိုင်မှာ ပြန်ပြင် လိုက်နဲ့ ရှုမှတ်နေတာဟာ အချိန်အတော်ကြာလာတဲ့ အခါ မိမိရှုမှတ်နေတဲ့ဖြစ်တဲ့ “အာရမ္မဏိက” စိတ်တွေဟာ လှုပ်ရှား တုန်းကန်နေတဲ့သဘောပေါ်မှာ ကပ်ခနဲ ကပ်ခနဲ အကွာမရှိပဲ တဖြည်းဖြည်း အံကျလာပြီး သမာဓိအား ကောင်းလာတဲ့ အတွက် သာမန် သမာဓိတဝမှ “သမ္မာသမာဓိ” အဆင့် ဆိုတဲ့ တည်ငြိမ်တဲ့အဆင့်ကို ရောက်လာတဲ့အခါ “သမ္မာမဂ္ဂင်” အနေ နှင့်လဲ ကိုက်ညီလို့ လာပါတော့တယ်။

လက္ခဏာရေး (၃) ပါး တက်လှမ်းပုံ

သမ္မာသမာဓိ အဆင့်ရောက်လို့ ကိလေသာအာရုံတွေ ကင်း ရွင်းလာတဲ့အခါ ရှုသွင်းလိုက်တဲ့လေ၊ ရှုထုတ်လိုက်တဲ့လေတွေ ရဲ့ တုန်းကန်လှုပ်ရှားနေတဲ့ ဝါယောခာတ်ရဲ့ သဘာဝလက္ခဏာ ဆိုတာဟာ ဘယ်မှာမြဲတယ်လို့ရှိသလဲ၊ ဖြစ်ပေါ်လာပြီးတော့လဲ ခဏအတွင်းပင် ချုပ်ငြိမ်းပျောက်ကွယ်နေကြတာဖြစ်တယ်။

အမှန်တော့ ဒီဖြစ်လိုက်- ပျက်လိုက်နဲ့ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ သဘောတွေဟာ ချမ်းသာတာဆိုတာလဲမရှိ၊ ဆင်းရဲခြင်း၊ အတိပါလား။ ဖြစ်ပေါ်နေတာကိုလဲ မဖြစ်ပါနဲ့လို့ တားမရဘူး၊ ပျက်နေတာကိုလဲ မပျက်ပါနဲ့လို့ တားမရဘူး၊ အနိစ္စလက္ခဏာ၊ ဒုက္ခလက္ခဏာ၊ အနတ္တလက္ခဏာတွေကို တစ တစ ထိုးထွင်း သိမြင်လာတော့ “သင်္ခတလက္ခဏာ” ဆိုတဲ့ ဖြစ်ပျက်သဘော

သိရမှ လက္ခဏာရေးသုံးပါးဖြစ်တဲ့ “သာမည လက္ခဏာ” အဆင့်သို့ တက်လှမ်းသိမြင်နိုင်ပါတယ်။

ဝေဒနာပေါ်လာတဲ့အခါ ရှုမှတ်ပုံ

အဲဒီလို ကိလေသာအာရုံတွေ ကွာလာအောင် ကန်ထဲမှာ ရှိတဲ့ အမှိုက်သရိုက်တွေကို တွန်းဖယ်နေသလို တွန်းဖယ် နေ ယင်းက တနာရီခန့်လောက်ကြာတဲ့အခါ ပေါင်ထဲ ခြေသလုံး ထဲ ကိုယ်ထဲမှ မခံသာတဲ့ဝေဒနာတွေဟာ ပေါ်လာတတ်ပါ တယ်။ တခါတလေ စစ်ခနဲ စစ်ခနဲ တခါတလေ ဖျဉ်းဖျဉ်း ဖျဉ်းဖျဉ်းနဲ့ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့အခါ စိတ်ကလေးဟာ နှာသီးဝ ချည်တိုင်မှာမနေပဲ ဝေဒနာခံစားမှုပေါ်လာရာသို့ ဆင်းသွား တတ်ပါတယ်။ ဝေဒနာခံစားမှုဖြစ်ပေါ်လာအောင်လဲ တမင် မလုပ်သင့်ပါဘူး။ သူ့သဘာဝဖြစ်ပေါ်လာတာကို ရှုမှတ်နေပါ။

ဒီနေရာမှာ စိတ်ကလေးကို နှာသီးဝမှာပဲ ချည်နှောင် ချုပ်ထားလို့ ရသေးယင်လဲ ချုပ်ထားပါ။ မရသေးယင်လဲ ဝေဒနာရှိရာနေရာသို့ စိတ်ကို ပစ်ချထားပြီး ဦးဦးစစ်စစ် ဖြစ် နေတဲ့ ခံစားမှု ဝေဒနာတွေကို ဓာတ်တွေရဲ့ ဖောက်ပြန်နေတဲ့ သဘောကို နှလုံးသွင်းပြီး နှာယင်လဲ နှာတယ်လို့မှတ် ချလိုက်ပါ။ ကျင်ယင်လဲ ကျင်တယ်လို့မှတ်ချလိုက်ပါ။ အဲဒီလို မှတ်နေယင်း မကြာမီမှာပဲ ခံစားမှုဝေဒနာတွေဟာ တဖြည်း ဖြည်း ကျလာပြီး ခံသာလာတဲ့အချိန်၊ မှတ်လို့ မကောင်းတဲ့ အခါကျယ် မိမိမူလ ချည်တိုင်ဖြစ်တဲ့ နှာသီးဝကိုပဲ စိတ် ကလေး ပြန်လည်တည်ငြိမ်လာအောင် ပြုပြင်ပေးရပါမယ်။

အဲဒီလို ဝေဒနာပေါ်လာတဲ့အခါ ဝေဒနာရှိရာသို့တလှည့်၊ ဝေဒနာ မပေါ်တဲ့အခါ ချည်တိုင်မှာ ပုံမှန်ထားပြီး အား ထုတ်လာလို့ သမာဓိအားဟာ ရင့်ကျက်သည်ထက် ရင့်ကျက် လာယင် အစက ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီး မိမိက သာယာနှစ်သက်နေ တာတွေဟာ မှားနေပါလား၊ အမှန်တော့ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ တသိမ့်သိမ့် တရိပ်ရိပ်နဲ့ ပျက်စီးပြီး နှိပ်စက်နေတဲ့ ကိုယ်ကောင် ကြီးပါကလားလို့ မိမိခန္ဓာကိုယ်ကြီးကိုပင် ကြောက်လာနိုင် တယ်။ အဲဒီလို ကြောက်လာမှလဲ “တရားရှာ ကိုယ်မှာတွေ့” ဆိုတဲ့စကားနှင့်လဲ ညီပါတယ်။ ဒီလိုခွဲခွဲဝေဒနာတွေကျော်လွန် လာစေနိုင်အောင် အားထုတ်လာတဲ့အခါ ဉာဏ်စဉ်တွေဟာ ကျင့်သူ၏ သမာဓိအလျောက်တက်လာပြီး မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် ရောက်စရာလည်း ရောက်သွားနိုင်ပါတယ်။

အားထုတ်တဲ့ ယောဂီတွေဟာ အဲဒီ ဝေဒနာခံစားမှုဒဏ်ကို မခံနိုင်ကြတဲ့အတွက် ဒီနေရာမှာ လန့်ကြတာများပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း စွန်းလွန်းဆရာတော်ကြီးက “မခံသာ မှန်ပါ ဘိ တရား၊ ခံသာလျှင် သံသရာကြော မျောလိမ့်အများ” ရယ်လို့ ဆရာတော်ကြီးကိုယ်တွေ့အနေနဲ့ ဆုံးမခဲ့ပါတယ်။

ဒါကြောင့် အားထုတ်တဲ့ ယောဂီဟာ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာက ပြောပြတဲ့နည်းအတိုင်း ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတွေရဲ့ သင်္ခါရ သဘော သဘာဝတွေကိုသာ ဉာဏ်နဲ့သတိကပ်ပြီး ကြည့်ဖို့သာ လိုရင်းပဓာနပါပဲ။ ဉာဏ်စဉ်တက်လာတာ မတက်လာတာ ကိုယ်အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး။ ဥပမာ-ရေနှေးအိုးတယ်တဲ့လူကို ဆူလာဖို့ မဆူလာဖို့က သူ့တာဝန်မဟုတ်ပါဘူး။ မီးထိုးပေး ဖို့သာ ယောဂီများရဲ့ တာဝန်ဖြစ်တဲ့အတွက် များများမီးထိုး

ပေးနိုင်လေလေ၊ ရေနှေးအိုးဟာ မြန်မြန်ဆူရမှာဖြစ်လေတော့
ဇွဲနဲ့ကြိုးစားဖို့သာလို့ကြပါတယ်။

ရန်ကုန်သာသနာ့ရိပ်သာ မဟာစည် ဆရာတော်ကြီးရှဲ့
ဖောင်းတယ် ပိန်တယ် ရှုမှတ်ဖွယ်

ယခုနည်းကတော့ ဝမ်းဗိုက်ကလေးရှဲ့ဖောင်းလာပြီးပိန်ကျ
သွားတဲ့ ဝါယောဓာတ်ရှဲ့ တွန်းကန်လှုပ်ရှားမှုကို ပွားတဲ့နည်း
ပါပဲ။ အဲဒီနည်းကိုအားထုတ်လို့တဲ့ ယောဂီသုတော်စင်များ
သည် ပထမဖော်ပြခဲ့ပြီး နည်းအတိုင်း “ပရိကံ” အမှုတွေကို
ဆောင်ရွက်ပြီး မိမိကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာထားပြီး တင်ပျဉ်
ခွေထိုင်၍ ရှေးဦးစွာ ဝမ်းဗိုက်မှာ မိမိစိတ်ကို စိုက်ထားရမည်။

အသက်ရှူသွင်းလိုက်တဲ့အခါ ဝမ်းဗိုက်ကလေး တဖြည်း
ဖြည်းဖောင်းတက်လာတာကို အခြားတပါးသို့ အာရုံမပြန်
စေပဲ သတိကပ်ပြီးစိတ်မှာ ဖောင်းတယ်လို့သိပြီး ဖောင်းနေပုံ၊
ဝါယောဓာတ်တွန်းကန် လှုပ်ရှားနေပုံကို သေသေချာချာ
သိအောင် ရှုမှတ်နေရပါမယ်။ ရှုတဲ့လေကို ပြန်ရှုထုတ်လိုက်လို့
ဝမ်းဗိုက်လေး လျော့ကျပိန်ကျသွားတာကိုလည်း သေသေ
ချာချာ ကွဲကွဲပြားပြား သိအောင်မှတ်ရပါမယ်။ အသက်ရှုနေ
တာကိုလည်း ပကတိရှုမြဲအတိုင်း မှန်မှန်ကလေးရှုနေရပါမယ်။
လောကြီးပြီး ပြင်းပြင်းရှုလာရင် မောလာတတ်ပါတယ်။

ဖောင်းတက်လာတဲ့အချိန်နဲ့ ပိန်ကျသွားတဲ့အချိန်မှာ
သတိကောင်းစွာကပ်ပြီး ရှုမှတ်နေတဲ့အခါ တခါ တခါဝမ်းဗိုက်
သားကြီးဖြစ်တဲ့ ပညတ်ပေါ်မှာ သောင်စင်နေတတ်ပေမဲ့

သေသေချာချာ အာရုံစိုက်လာလို့ ရှုတုံးကလေးကို ပစ်လိုက်
တဲ့အခါ ပပ်ကနဲ ကပ်နေပြီး ထိမှန်သလို ကြည်နေတဲ့စိတ်နှင့်
ရှုစိတ်နဲ့ တွန်းကန်လှုပ်ရှားနေတဲ့ သဘောတွေအပေါ်မှာ
တည်ငြိမ်အံ့ကိုက်လာတဲ့အခါ ဖောင်းတက်နေတဲ့ သဘောတွေ
ပေါ်မှာ တည်ငြိမ်အံ့ကိုက်လာတဲ့အခါ ဖောင်းတက်နေတဲ့
ဝမ်းဗိုက်ကြီးဟာ တခါတည်းဖောင်းတက်လာတာ မဟုတ်ပဲ
တရိပ်ရိပ်နှင့် တွန်းကန်လှုပ်ရှားနေတဲ့အရာ “စ-လယ်-ဆိုး”
သုံးပါးစလုံးကို ကွဲကွဲပြားပြား သိလာနိုင်ပါတယ်။

အဲဒီလို တရိပ်ရိပ်နဲ့ လှုပ်ရှားနေတဲ့သဘောကို ဉာဏ်နဲ့တွေ့
မြင်နေတာဟာ ဝါယောဆုတ်ပရမတ်ဓာတ်ကို သေသေချာချာ
သဘာဝလက္ခဏာအနေနဲ့ သိနေတယ်လို့ ဆိုရပါမယ်။

ဒီလို ဝမ်းဗိုက်မှ စိတ်စိုက်ပြီးပေါ်ဆဲခိုက်မှာ သတိကပ်ပြီး
ရှုမှတ်နေယင်းက စိတ်ကလေးက အာရုံမှ လွတ်ထွက်သွားပြီး
ထွေရာလေးပါးတွေ့နောက် စိတ်ရောက်သွားပြန်ယင်လည်း
စဉ်းစားယင် စဉ်းစားတယ်၊ ပျင်းလာယင် ပျင်းတယ်၊ ကြား
လာယင် ကြားတယ်လို့ မှတ်ရပြီး ကိုယ်ထဲက မခံသာအောင်
ကိုက်ခဲလာတာတွေကို တွေ့လာပြန်ယင်လည်း ကိုက်လာတာကို
ကိုက်တယ်၊ နာလာတာကို နာတယ်လို့ ဖြစ်ပေါ်နေဆဲ
ပစ္စုပ္ပန်အချိန်မှာသာ မှတ်ရပါတယ်။ မဖြစ်ပေါ်ခင်ကတည်းက
ကြိုတင်မှတ်ခြင်းမပြုလုပ်ရပဲ ဖြစ်ပေါ်ပြီး ရှုမှတ်နေယင်လဲ “မိုး
လွန်မှ ထွန်ချ” ဆိုသလို ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဟာ ဥပရိပဏ္ဏာသ ပါဠိတော်
ဝိဘင်္ဂဝင် ဘဒ္ဒေကရတ္ထသုတ်တော်မှာ ဖြစ်ပေါ်နေဆဲခဏမှာ

မိအောင် ရှုမှတ်နိုင်ပါမှ ဝိပဿနာဘာဝနာ ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ရှင်းလင်းဟောကြားတော်မူခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီလို ပစ္စုပ္ပန်ကာလမှာ ဝမ်းဗိုက်ကလေး တလှုပ်လှုပ် တရွရွဖောင်းဘက်ပြီး ပိန်ကျသွားတာတွေကို သမာဓိအား ကောင်းလာအောင် နေ့စဉ်ရက်ဆက် အားထုတ်လာတဲ့အခါ အထက်ကဖော်ပြခဲ့တဲ့အတိုင်း ဉာဏ်စဉ်ဟာ သူ့အလိုအလျောက် သမာဓိအားလိုက်ပြီး တက်လာရပြီး မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို ဆိုက် ရောက်နိုင်ကြပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ ယောဂီလုပ်မယ့်သူတွေ တရားဘာဝနာပွား များလိုကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို သတိပေးလိုတာက ဝိပဿနာ အလုပ်ဟာ အိမ်မှာနေယင်း သွားလာယင်းနှင့်လုပ်လို့ရပေမဲ့ ကိုလေသာအာရုံတွေက ကြားဝင်နိုင်ခြင်း များတာဖြစ်လို့ တလ ကိုးသီတင်း ဆိုသလို ရိပ်သာတွေမှာ အအိပ်အစားတွေ ပြီးခြံပြီး အစိပ်တရားအနေနှင့် နေ့စဉ်အချိန်ရှိသမျှ ဝိပဿနာ အာရုံနှင့်နေပြီး အားထုတ်ယင် သမာဓိဟာ ပိုမိုရင့်သန် လာနိုင်ပြီး ပိုပြီးတော့လည်း ခရီးပေါက်နိုင်ကြပါတယ်။

ဒါကြောင့် သံသရာဝဋ်ဒုက္ခမှ ကျွတ်မြောက်လိုပြီး နိဗ္ဗာန်သို့ အရောက်သွားလိုကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှန်သမျှ အရိယာသူတော်စင် တွေ သိအပ်တဲ့ “သစ္စာလေးပါး၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး၊ မဟာသတိ- ပဋ္ဌာန်တရား လေးပါး”တွေ တကယ်တမ်း အားထုတ်ကြိုးစား နိုင်ကြပါက အရိယာသူတော်စင်တွေလိုပဲ မဂ်တရား ဖိုလ်တရား နိဗ္ဗာန်တရားတွေကို တကယ်ပင် မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါတယ်။

တရားထိုင်နည်း-မူသေစည်း

နေရာ

= တောနှင့်သစ်ပင်၊ ကျောင်းခမ်းတွင်၊ အသင်ကြိုက်ရာသွား။ ဆိတ်ငြိမ်ရာတွင်၊ ချဉ်းကပ်ဝင်၊ အလျင်-ရှုကာပွား။

ထိုင်နည်း

= တင်ပျဉ်ခွေကာ၊ ထိုင်နေပါ။ ဖြောင့်စွာ-ခါးကိုထား။ မလှုပ်ထူနှော၊ ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ စိတ်တွေ့-မလွင့်ပါး။ မျက်စိမှိတ်ကာ၊ ခေါင်းတည့်ကာ၊ ဝမ်းမှာ စိတ်ကိုထား။

ခန္ဓာ

= ဖောင်းတာ-ပိန်တာ၊ ငိတ်စိုက်ကာ၊ မှတ်ပါ-ယောဂီများ။ မနှေးအမြန်၊ ဖောင်း-ပိန်ဟန်၊ မှတ်ပြန်သတိထား။ စလယ်၊ အဆုံး၊ သုံးပါးလုံး၊ သိမ်းကျုံး-သိအောင်ပွား။ ဖောင်းရုပ်-ပိန်ရုပ်၊ ငြိမ်မလှုပ်၊ ပျောက်ချုပ်-သတိထား။ ပေါ်တိုင်းမှုရာ၊ လိုက်မှတ်ပါ၊ ပြီးခါ-ဖောင်း-ပိန်ထား။

အကျိုး

= သူ-ငါ-မဟုတ်၊ နာမ်နှင့်ရုပ်၊ အဟုတ်သိအောင်ပွား။ နာမ်-ရုပ်ထင်မြင်၊ သူ-ငါ-စင်၊ ပါယ်ခွင်ငြိမ်းစေသား။ တထိုင်အတွင်း၊ အပါယ်ကင်း၊ ဖြစ်ခြင်းအရိယာ။ သေခါနီးမှာ၊ ရဟန္တာ၊ မှန်စွာဖြစ်နိုင်တာ။ နတ်စည်းစိမ်များ၊ ခံစံစား၊ ပျော်ပါးထက်နတ်ရွာ။ သို့ပင်ပျော်ငြား၊ မြတ်တရား၊ ရငြားလွယ်ကူစွာ။ သာသနာပင်၊ မတွေ့လျှင်၊ ဉာဏ်ရှင်ပစ္စေကာ။ သာသနာတွင်း၊ လူဖြစ်ဆင်း၊ ဖြစ်ခြင်းအရိယာ။ လာရောက်ကြကုန်သော မေ့